

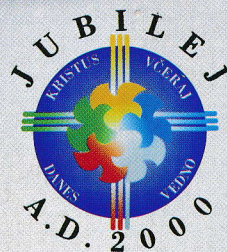
DVOMESEČNIK
LETNIK 72
ŠTEV. 6 (502)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

NOVEMBER · DECEMBER 1999

6

Salezijanski Vestnik

'99
Oratorij

NAJPOMEMBNEJŠE:
LJUBEZEN

UPANJE SREDI NEMIRNE
AFRIKE

Z BOGOM V TRETJE TISOČLETJE

V TRETJE TISOČLETJE

Pregovor pravi, da vse poti vodijo v Rim. Danes pa lahko rečemo, da vse poti vodijo v tretje tisočletje. Gospodarstvo, tehnika, znanost, kultura, religija, vse si je zastavilo leto 2000 kot mejno točko in odskočno desko v novo, nepredvidljivo prihodnost.

Cerkev bi rada dočakala prehod tisočletja budna in pripravljena. Živimo v upanju, da bo novo tisočletje prelomnica v človekovi zavesti in čas duhovnega preporoda. Evropa se je postarala in ni sposobna rešiti velikih nacionalnih, kulturnih, gospodarskih in verskih vprašanj. Potrebujemo drugačno človeštvo, zedinjeno v duhu in pripravljeno, da s Kristusom preobrazi vsa področja našega življenja. Duhovnost ne bo več privilegij tistih, ki hodijo po ozki poti za Gospodom, ampak bo vsak človek poklican k notranji svobodi duha in posvečevanju zemeljske stvarnosti. Jezus je to svojo vizijo nakazal med obiskom pri Lazarjevi sestri Marti in Mariji. Takrat je Marto pokaral: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te veliko stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila dobri del, ki ji ne bo odvzet« (Jn 10, 41 – 42). Jezus ni hotel reči, da se ne smemo ukvarjati z materialnimi stvarmi, ampak da moramo na stvari, ki jih potrebujemo za življenje, gledati z duhovnimi očmi. Ves človek potrebuje odrešitev, zato nas zemeljske stvarnosti ne smejo oddaljevati od Boga, ampak morajo postati eno od sredstev na poti k Bogu. Duhovnost vsakdanjega življenja bo velik izziv za človeštvo tretjega tisočletja.

DUHOVNOST VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

Duhovnost vsakdanjega življenja ni odkritje našega časa. O njej je razmišljal tudi novi blaženi, naš veliki škof Anton Martin

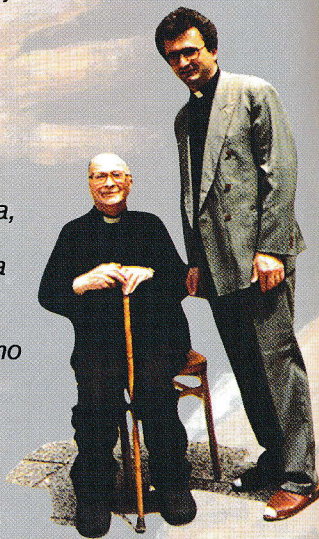
Slomšek, ko je svojim rojakom pisal: »Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodove omike!« Brez vere, brez zavesti, da sem od Boga prejel življenje in moram odgovorno ravnati z nezasuženim darom, je človekov vsakdan prazen in nesmiseln. Vera je torej tista luč, ki mora svetiti povsod kjer smo, da lahko tudi na materialno stvarnost gledamo z Božjimi očmi, kot odrešeni ljudje.

Papež Janez Pavel II. nas je v Mariboru potrdil v iskanju duhovnosti vsakdanjega življenja, rekoč, da je škof Anton Martin Slomšek »priča Boga, ki vedno deluje sredi svojega ljudstva in v vsakem času in kraju kliče k evangelijski popolnosti in apostolski dejavnosti« (uvod v mašo). Slovenci smo na tem prelepem koščku zemlje ostali, ker smo molili, ker so naše matere in očetje vsak večer pred razpelom ali Marijino sliko padli na kolena in molili tiho, vdano in nezlomljivo. V tretje tisočletje stopamo potrjeni v veri in ohrabreni, da je krščanstvo še vedno živo in dejavno povsod, kjer živijo veseli in zadovoljni ljudje.

G. ANDREJU V HVALEŽEN SPOMIN

Rojstvo za nebesa je misel, ki nas je spremljala, ko smo se poslavljali od priljubljenega misijonarja in duhovnika Andreja Majcna. Slovenske don Boskove prostovoljke smo v njem občudovala globoko vero in don Boskovo očetovsko ljubezen.

Prvo srečanje z misijonarjem sega v leto

1980, ko smo v Sloveniji šele postavljali temelje naši ustanovi. Ze tedaj je g. Majcen gledal na poklic posvečenega življenja v svetu z veliko simpatijo. Dve leti pozneje se je z veseljem udeležil naših prvih zaobljub. V tistih letih je seme don Boskovh prostovoljk vzklilo tudi v njegovih misijonskih krajih Kitajske in Vietnama. Rad nam je pripovedoval o svojem osebnem srečanju z don Rinaldijem, tretjim don Boskovim naslednikom in ustanoviteljem naše ustanove, in o prostovoljkah iz svojih krajev. Kljub visoki starosti ni nikoli pozabil, da naš poklic zahteva tajnost. Tudi sam je rad poudaril dragocenost, ki nam omogoča, da tako delujemo z večjo svobodo in bolj učinkovito predvsem v okolju, kjer ne bi razumeli in sprejeli našega stanu. Veliko je molil za prostovoljke, za kar smo mu bile vedno zelo hvaležne. Hvala, g. Majcen, za oporo in razumevanje, ki smo ga bile deležne pri vas. Bodite nam poseben priprošnjik pri Bogu, da bomo mogle izpolniti svoje poslanstvo in ostati zveste don Bosku in Mariji Pomočnici ter s tem vredne novih poklicev.

POMEMBEN OBISK

Salezijanska družina se v teh dneh pripravlja na še en pomemben obisk: od 22. do 28. novembra bo v Sloveniji osmi don Boskov naslednik Juan E. Vecchi. Zadnjič v tem tisočletju bodo zbrani inšpektorji srednje Evrope (Češke, Slovaške, Madžarske, Hrvaške in Slovenije) skupaj s svojimi sveti na preverbi in iskanju novih poti, kako »bi mogli skupaj z mladimi graditi bratsko vzajemnost« (Vezilo za leto 1999). Vrhovni predstojnik se želi srečati z vso salezijansko družino, z bivšimi gojenci in gojenkami, sotrudniki, don Boskovimi prostovoljkami, hčerami Marije Pomočnice in salezijanci. Veselo sporočilo o odrešenju želi sporočiti vsem don Boskovim prijateljem in mladim. Skupaj z njim bomo doživeli, da je med nami Jezus Kristus živo navzoč tudi po don Bosku in njegovih naslednikih, ki so odgovorili na izzive modernega časa in so mladim prinesli novo upanje, da jih ima Bog rad.

Vstopimo v novo tisočletje z veliko vero in zaupanjem, da je Cerkev postavljena na trdno skalo in jo ne more nobena stvar premagati.

Don Boskove prostovoljke

Bog je naš Oče, Oče vseh ljudi, zato smo mi vsi njegovi otroci, ljubimo se med seboj.

V tej številki:

Edi	NOVINCI SE PREDSTAVIJO	4
Razni	ORATORIJ 1999	6, 16-17
Ivan Türk	PEDAGOGIKA DUHOVNIH POKLICEV	10
Stanislav Hočevar	BOŽJI SLUŽABNIK ALOJZIJ GROZDE	12
Monika Pajk	BOG ME LJUBI PO PRIJATELJU	14
Martin Lisec	NAJPOMEMBNEJŠE: LJUBEZEN	18
Družina Arh	VSE LAHKO ČAKA, LE OTROCI NE	20
s. Zvonka Mikec	UPANJE SREDI NEMIRNE AFRIKE	22
ANDREJ MAJCEN		26

Naslov: SALEZIJANSKI VESTNIK • RAKOVNIŠKA 6
 • p.p. 2404 • 1001 LJUBLJANA • telefon: 061/127 30 28
 • dvomesečnik • 6/1999, letnik 72 (štev. 502) • Glasilo za salezijansko družino • Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani • Ureja uredniški odbor • Glavni urednik: Janez Potočnik • Grafična priprava in založba: Založba Salve, Ljubljana • Lektorira: Stanislav Duh • Tisk: Tiskarna Ljubljana, d.d. • ISSN 0353-0477 • www.salve.si/vestnik

Na podlagi 25. člena Zakona o DDV se za tisk revij obračunava in plačuje DDV po stopnji 8%.

LJUBLJANA RUDNIK

NOVINCI SE PREDSTAVIJO

Letos smo v salezijanski družbi slovenske inšpektorije noviciat začeli trije novinci, ki sicer nismo iz Slovenije, ampak prihajamo iz salezijanskih postojank v sedanji SR Jugoslaviji. **Nikola Lulgiuraj**, po rodu Albanec, prihaja iz salezijanske župnije v Podgorici v Črni Gori, kjer je tudi končal gimnazijo.

Dragan Vampola prihaja iz salezijanske župnije na Karaburmi v Beogradu. V Beogradu je končal upravno-administrativno šolo in bil več let zaposlen na pošti.

Edi Strouhal pa prihajam iz Bele Crkve (Banat), ki je sicer škofijska župnija. Po končani gimnaziji in tretjem letniku višje teološke šole v Novem Sadu sem se vpisal na Teološko fakulteto v Ljubljani, kjer sem končal dva letnika filozofije. Zdaj smo vsi trije tukaj v noviciatu na Rudniku, da bi

še bolj utrdili svoj poklic, poglobili duh salezijanskega življenja in spoznali poslanstvo salezijanske družbe. Noviciat smo začeli 7. septembra z mašo v rudniški cerkvi, ki jo je vodil salezijanski inšpektor Stanislav Hočevar. Pri maši nas je tudi uradno »izročil« našemu magistru Janezu Potočniku, ki je skupaj z asistentom - diakonom Markom Košnikom in drugimi profesorji (v noviciatu imamo tudi poseben pouk) odgovoren za našo nadaljnjo formacijo v salezijanski družbi. V teh prvih tednih noviciata smo že poromali na Kurešček in poprosili Kraljico miru za blagoslov našega noviciata, 19. septembra smo bili na papeževem obisku v Mariboru (glej fotografijo). V rudniški župniji smo pomagali birmancem na treh sobotnih srečanjih v pripravi na njihov praznik. Ob nedeljah hodimo v pastoralo, redno sodelujemo pri dopoldanskih mašah, vsak na drugem koncu: Pijava Gorica, Rudnik, Kodeljevo. Na ta način spoznavamo poslanstvo z mladimi in ugotavljamo, kako lepo je delati z mladimi. Vsi trije novinci z vso rudniško skupnostjo pošiljamo vsem bralcem Salezijanskega vestnika prav lep pozdrav.

Edi S.

ŽELIMLJE

ITI H KORENINAM

Želimeljski animatorji že kar nekaj let pomagamo pri vodstvu srečanj družin in

duhovnih vajah, na srečanjih, na katerih postanejo Želimlje **Slovenija v malem**. Vendar to še ni vse. Znamo se skupaj poveseleti na piknikih, se obdariti v času, ko na zemljo stopi sv. Miklavž, pripravljamo pa tudi zajetne knjižice materialov, ki služijo voditeljem duhovnih vaj. Družni nas molitev za mlade, ki prihajajo v našo dolino. Vsako leto si vzamemo nekaj časa za oddih. Letos smo ta skupni oddih preživel ob don Bosku v Torinu.

Spoznavali smo ga kot majhnega fanta, ki je znal navduševati drugega, kot novomašnika, ki se je poglobljal v skrivnost Boga, kot velikana svojega časa sredi razcveta njegovega dela in kot oslabelega, od dela ugašajočega moža. Zgled njegovega dela in molitev na stezah, po katerih je stopal, nam vlivata novih moči za nadaljnje delo.

RC

MIHA MAGONE NA DUHOVNIH VAJAH

Mislim, da smo vsi, ki smo vodili program duhovnih vaj v Želimlje, lahko zadovoljni, saj kljub nekaterim pomanjkljivostim lahko optimistično gledamo naprej. Na petih poletnih srečanjih se je zbralo skoraj 400 mladih. Miha Magone nam je pomagal razmišljati o sebi in iskati dobro. Pogovori, veseli večeri, molitev, gledališki prizori, pesmi, piknik, moker dež in vroče sonce ... Ob slovesu nekateri nestrpni starši kar niso mogli razumeti, da nam je bilo skupaj ... Miha, glavni junak duhovnih vaj, je odšel. Pričakujejo nas že novi, ki jih bomo spremljali na njihovih jesenskih dogodivščinah.

Peter

TOMIŠELJ

PETDESETLETNA NAVZOČNOST

1. novembra 1949 je v župnijo Tomišelj prišel prvi salezijanski duhovnik g. Jakob Avgustin. Po obredih tedaj ni z njim nihče upal spregovoriti (iz strahu pred takratnim režimom). Prvi stik s farani župnije je bil nadvse pomenljiv: devetletna Angelca je stopila

h g. Jakabu in mu ponudila drobno jabolko v pozdrav, ko je prišel po kolo k hiši, kamor ga je prislonil ob prihodu. Ob 50-letnici njegovega prihoda smo na praznik zavetnice župnije rožnovenske Matere Božje 3. oktobra obhajali slovesno bogoslužje, ki ga je ob navzočnosti nekaterih nekdanjih tomišelskih župnikov vodil predstojnik slovenskih salezijancev g. Stanislav Hočevnar. Ob lepem številu domačih faranov in gostov so slavje popestrile tudi številne narodne noše in blagoslov vozil po maši. Ganljiv je bil sklep bogoslužja v cerkvi: v spomin na dogodek izpred 50 let sta pred oltar stopila devetletna deklica in deček v narodnih nošah ter vsem navzočim duhovnikom izročila simbolični dar – jabolko, z željo, da bi bili salezijanci v naši sredi tudi v tretjem tisočletju.

Uroš

ŽELIMLJE – KUREŠČEK

ROMANJE V DEŽJU

Trinajsto leto zapored smo se mladi (kakih 300) iz salezijanskega mladinskega gibanja podali na nočno romanje na Kurešček. Prvi petek v septembru smo se

zbrali v Želimljem, v dvorani smo v pestrem programu podoživeli počitniška srečanja in razmišljali o temi novega pastoralnega leta: **da bi imeli življenje**. Vso pot na Kurešček nas je spremljalo rahlo deževje. Za nekaj trenutkov smo se ustavili na cerkvi na Golem, kratko pomolili in se okrepčali. Po polnoči smo prispeli v cerkev Kraljice miru, kjer smo imeli doživeto mašo: prisluhnili smo utripu svojega srca in pomislili, za koga in za kaj vse je v minulem letu utripalo naše srce. V novo šolsko leto so nas tako pospremila nova lepa doživetja in veliko vedrih mladih obrazov.

Jure

'99 Oratorij

ROGAŠKA SLATINA

Letos se je prvič zgodil oratorij tudi v naši župniji. Največ zaslug zato ima študentka Tanja Strgar. Njena želja in želja vseh, ki imamo radi otroke, je

obrodila bogate sadove. Oratorija (sicer z lansko vsebino veselo srce) se je udeležilo 50 otrok, s katerimi je imelo veselje 23 animatorjev. Nad oratorijem so bili vsi izredno navdušeni, tako otroci kot animatorji, zato smo se odločili, da hočemo imeti oratorij tudi naslednje leto.

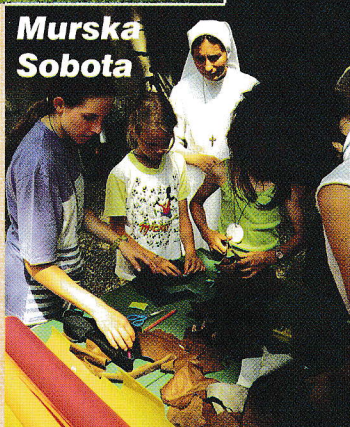
Animatorji

SODRAŽICA

Pri nas se je oratorija udeležilo 120 otrok in 30 animatorjev. Imeli smo več delavnic, najbolj pa je užgala lesarska delavnica, kjer so izdelovali ptičje hišice. Vse potrebno zanje je prispevala tovarna Inles Sodražica. Za naše želodčke so skrbele pridne kuharice. Voditelji in animatorji

Sodražica

Murska Sobota

smo bili najbolj srečni, ko smo videli vesele obraze otrok. Mali Aljaž mi je dejal: *Štefka, jaz bi rad, da bi oratorij trajal 14 dni.* Aljaž, tudi to se zna zgoditi.

Štefka

MURSKA SOBOTA

Že osmo leto zapored smo v župniji sv. Nikolaja v Murski Soboti animatorji pod vodstvom sester HMP pripravili poletni oratori. Vsak dan se je zbralo okrog 45 otrok in 15 animatorjev. Geslo – PRIDI OTROK MOJ – nam je vlivalo zaupanje v Boga in v prijatelje okrog nas. Ob zgodbi o Jakobu in Ezavu, pesmih, igrah, delavnicah in molitvi je čas zelo hitro mineval. Vsak dan je bil po svoje drugačen. V torek nas je

Šenčur

obiskala misijonarka s. Agata Kociper iz Odranec, ki sedaj deluje med Indijanci v Braziliji. V sredo smo šli na izlet po Prekmurju. V četrtek smo imeli sveto mašo, ki smo jo pripravili animatorji skupaj z otroki. Najbolj zanimiva je bila sobota: imeli smo piknik s starši, po večerni maši pa je sledil program, kjer so otroci tekmovali s svojimi starši. Teden oratorija je duhovno obogatil vse: otroke, starše, predvsem pa nas animatorje. Nabrali smo si novih izkušenj, novih idej pa tudi poguma za nadaljnje delo.

Urška in Martina

ŠENČUR

Sredi Gorenjske smo letos že tretjič zapored pripravili oratorij. Udeležilo se ga je kakih 220

otrok in 40 animatorjev. Vsak dan smo se zbirali ob 9. uri in začeli s himno oratorija ter dvignili zastavo. Po zgodbi o Jakobu in molitvi v cerkvi smo delo nadaljevali v skupinah in delavnicah. Med oratorijem smo poromali na Brezje in v dolino Krme. V čudoviti naravi smo imeli tudi sv. mašo, ki jo je vodil letošnji novomašnik salezijanec Jakob Trček. Oratorij smo sklenili v soboto z vodnimi igrami.

Dragan V.

PREČNA PRI NOvem MESTU

Letos smo se tudi v Prečni prvič lotili oratorija. Kot glavni cilj smo si zastavili to, da bi bili otroci ob koncu oratorija zadovoljni, srečni in da bi se zabavali. To smo dosegli ... Naslednje leto pa bomo gotovo še več časa namenili temeljiti pripravi animatorjev. Sicer pa ... moram pohvaliti njihovo prizadevnost, saj niso nikoli odnehali. Od začetnih 30 prijavljenih otrok je število tekom tedna naraslo na 52, kar je na koncu že kar malo presegalo naše moči. Zadovoljni obrazi naših otrok so nas

vzpodbudili, da bomo skušali oratorij izvesti tudi naslednje leto.

Sabina D.

ODRANCI

V Odrancih smo letos 11. avgusta prvič dvignili zastavo z geslom oratorija: *Pridi, otrok moj*. Nebeški oče je tisti, ki kliče nas, svoje otroke, da pridemo k njemu, da se veselimo vsega lepega, da drug drugega osrečujemo. Temu vabilu se je odzvalo čez sto otrok. Tako odranskim redovnicam salezijankam ni bilo dolgčas, saj so jih otroci kar naprej oblegali. Animatorji so vsak dan uprizorili del zgodbe o očaku Jakobu, potem pa so skupaj s sestrami vodili razne delavnice. Seveda ni manjkalo športnih in drugih iger, petja. Vsak dan nas je uvedla v dogajanje molitev, ob sklepu pa smo izrekli zahvalo za vse lepa doživetja. Zadnji dan so se otroci veselili dobitkov, ki so jih za srečolov prispevali razni dobrotniki. Pri sklepni maši smo se zahvalili sestram in vsem, ki so pomagali pri izvedbi šestega oratorija.

Lojze

● **ANKARAN:** V soboto 25. septembra je bilo v Ankaranu že šestič zapored t.i. *Čarno morje*, celodnevna razgibana prireditve za otroke, ki so se je udeležili osnovnošolski veroučenci iz večine župnij južne primorske (okoli 500 otrok z voditelji in animatorji). Dan, preživet v veselju in prijateljstvu ob Slomškovi misli *Preljubo veselje, oj kje si doma?*, veliko novih doživetij in prisrčni trenutki za Gospoda.

● **MARIBOR:** 19. september. Papež na betnavskih poljanah. Ko je bilo slavlje končano in je papež odhajal, je blagoslovil tudi temeljni kamen za cerkev sv. Janeza Boska v Mariboru. Bog daj, da bi končno prišel čas, ko bi sredi Maribora zrastle svetišče v čast vzgojitelju mladih.

● **LJ. KODELJEVO:** V slovenskem narodnem svetišču male Terezike (sv. Terezija Deteta Jezusa) je na njen praznik zbrano občestvo z velikim zaupanjem počastilo relikvije zavetnice misijonov, ki jih je ob začetku gradnje cerkve na Kodeljevem prinesel salezijanski sobrat in so bile pred dvema letoma znova vrnjene kodeljevski župniji.

● **LJ. RAKOVNIK:** Ob jesenskem romarskem shodu smo se spominjali 75-letnice posvetitve svetišča Marije Pomočnice, bogoslovec Peter Končan pa je izpovedal večne zaobljube. Podprimo ga z molitvijo.

● **BRAZILIJA:** Časnik *Jornal da Zona Leste* (200.000 izvodov) je izbral salezijanca Giovenale Zonta za *podjetnika leta*. Ta salezijanec je ravnatelj poklicnih sol v Sao Paulu, poučuje grafiko 500 revnim mladim in vodi majhno založbo z veliko tiskarno s 120 zaposlenimi.

● **ČILE:** Vodstvo državne pošte je 9. avgusta izdalo dve znamki v spomin na pred kratkim umrlega salezijanca kardinala Raul Silva Henriqueza (o njem več v prejšnji številki SV). Znamki sta bili tiskani v 480.000 primerkih.

● **TURIN:** 26. septembra 1999 (124 let po prvi misijonski odpravi salezijancev) je prejela misijonski križ 129. misijonska odprava, sestavljena iz 20 salezijancev, 13 sester HMP in 16 prostovoljcev. Največ jih odhaja v Afriko, potem v Južno Ameriko, nekaj pa tudi v Azijo in dežele bivše Sovjetske zveze.

ŠE ŽIVA SIMPATIJA DO DON BOSKA

CENTER DON BOSKOVIH SOTRUDNIKOV ŠENTJOŠT NAD HORJULOM

Preden so salezijanci prišli v Slovenijo (1901) so v Šentjoštu že slišali za sv. Janeza Boska, za njegovo vzgojno delo v prid uboge in zapuščene mladine. K temu je največ prispeval veliki navdušenelec za don Boska, duhovnik Anton Emerit Dolinar, ki je župnikoval v sosednji župniji Lučine (1879-1910). On je že leta 1895 iz nemščine prevedel knjigo z naslovom: *Sotrudniki salezijanski ali izkušeno sredstvo družbi človeški s pospeševanjem nравnosti*. Mnoge vernike je seznanil in navdušil za don Boska. In ko so salezijanci prišli v Slovenijo in začeli graditi cerkev na čast Mariji Pomočnici (1904), so mnogi želeli priskočiti na pomoč s skromnimi darovi, potem pa so

zelo radi romali na Rakovnik posebej ob prazniku Marije Pomočnice. Mnoge matere in očetje so na vigilijo praznika noč prečuli v molitvi. Med mnogimi Marijinimi častilci in salezijanskimi sotrudniki naj tu omenim Snopkovo mamo Julijano, veliko salezijansko sotrudnico (*slika desno*). To je bila pogumna žena in mati. Ostala je trdno verna tudi v veliki preizkušnji, ko je v času druge svetovne vojne izgubila pet

sinov na Teharjah ali v Kočevju. Svojo veliko ljubezen do Marije Pomočnice in don Boska je presadila v srca svojih otrok in mnogih, s katerimi se je srečevala. Ta simpatija do rakovniške Marije Pomočnice in do don Boska je v Šentjoštu živa še danes. Otroci in ministranti so radi hodijo na duhovne vaje, kar nekaj mladih pa se je odločilo za želimeljsko gimnazijo. Že več kot dve leti pa se skupina faranov, don Boskovih sotrudnikov, mesečno srečuje z namenom, da bi bolje spoznali don Boska, njegov način življenja in dela v prid mladih (*slika zgoraj: ob izpovedi obljub na Rakovniku 17.10.1999*). Čutijo, da je don Bosko moderen tudi danes in da nam prihaja naproti s svojim vzgojnim sporočilom na pragu tretjega tisočletja.

Ko so ti sotrudniki premišljevali, kaj bi lahko dobrega naredili v prid mladih, so se odločili, da bodo organizira-

li dobrodelni koncert za Želimlje, kjer so prenavljali in širili gimnazijske prostore. Koncert je zelo dobro uspel. V letošnjih počitnicah pa so hoteli narediti še nekaj konkretnega za otroke in mlade v svoji župniji. Odločili so se za počitniški oratorij (*slika levo spodaj*). Oratorij so vodili mladi iz Šentjošta pod vodstvom Petra Končana in Aleša Ušeničnika. Oratorij je zelo lepo potekal. Mladim so na pomoč priskočili tudi starejši. Tako se nekaj dni preživeli v vedrem počitniškem razpoloženju ob igri, raznih delavnicah in molitvi. Starši in otroci so bili zelo zadovoljni in sklenili, da bodo oratorij še ponovili.

Naj don Boskov duh in njegova ljubezen do Boga, Marije in do mladih še naprej bogati in plemeniti vse prebivalce Šentjošta. Tistim pa, ki so se letos z obljubo

pridružili don Boskovim so-trudnikom, naj Bog podari obilo poguma, vzgojne modrosti in ljubezni do mladega rodu, da bodo oni in ljudje okrog njih uresničili cilj: postati dober kristjan in pošten državljan.

VERŽEJ

DOŽIVETJE DUHOVNIH VAJ in BISERNA MAŠA

Z roko v roki v trideseto leto obljube najine zvestobe v bolezni in zdravju, sva želela obogatiti najino skupno pot na duhovnih vajah. Želja se nama je uresničila. Vključila sva se v skupino molivcev za duhovne poklice, so-trudnikov in mašne zveze. tako bogati trije dnevi so os-

tali nepozabni, duhovno napojeni, potopljeni v molitev, ožarjeni s pesmijo, vse v slavo in čast Jezusu v najsvetejšem zakramentu, Mariji Pomocnici, predvsem pa Vsemogočnemu Bogu. Njemu čast in hvala za daritev biserne maše g. Martina Maroš. To je bil vrhunec našega tridnevoja.

Ob koncu še stisk roke več kot tridesetim udeležencem in voditelju g. Ivanu Turku. ostanimo povezani v molitvi in na svidenje v svetem in jubilejnem letu 2000 v Veržeju.

Tilka in Janez

DOVOLJ JE TEDEN DNI

Če bi v vsakdanjem življenju vsaj malo upoštevali *uskovniški način življenja*, bi bilo veliko manj srčnih infarktov, depresij, naveličanosti življenja, osamljenosti in obupanosti. Te civilizacijske bolezni ustvarjamo sami in le sami jih lahko tudi preprečujemo. Zdravila, ki obstajajo zanje, jih samo skrijejo, ne morejo pa jih pozdraviti.

Ob koncu uskovniškega tedna sem med mladimi večkrat slišala besede: *Sedaj je vsega lepega konec. Zakaj se moramo spet vrniti v dolino? Jutri bo spet vse po starem!*

Res je, ne moremo celo leto živeti na Uskovnici. Pa saj to tudi ni potrebno. Dovolj je en teden, da spoznaš, kaj v tvojem življenju teče narobe in česa manjka. Dovolj en teden, da na svoje življenje pogledaš zvrha, z očmi večnosti. Dovolj je en teden, da skleneš, da bo odslej drugače, boljše. Zares, dovolj je en teden trdega dela s samim seboj. Prav zaradi tega mi nikoli

ni težko oditi domov. Zavedam se, da je uskovniški teden samo tečaj, ki te usposablja za boljše življenje. Smisel nobenega tečaja pa ni ta, da za vedno ostaneš v njem. Vedno je treba oditi in svoje znanje preizkusiti nekje drugje, v novih, neznanjih situacijah. Priložnosti za to pa se nam odpirajo vsak dan znova. D.D.

RAZLOČEVANJE DUHOVNEGA POKLICA

"V Salezijanskem vestniku sem v letošnjem letu zasledil misli o odločanju za poklic. Končujem gimnazijo. Ni tako dolgo, ko me je prijatelj nepričakovano vprašal, ali res mislim v bogoslovje. Presenečen sem nad tem vprašanjem, ker se jaz o tem nisem nikoli z nikomer pogovarjal, čeprav je res, da sem tudi o tej možnosti premisljeval, nisem pa prepričan, da je to moj pravi poklic. Mi lahko kdo pomaga odkriti pristnost mojega poklica? ..."

Matej

NAJTI KAMEN, NA KATEREM JE NAPISANO MOJE IME

Matej, problematika poklicne odločitve je resna in obširna. Tukaj le še kakšen namig.

Mnogi mladi čutijo v sebi neko negotovost, ko gre za pomembne življenjske odločitve, bodisi da gre za izbiro študija, za poklicno odločitev, za poroko in podobno. Posebej je navzoč strah in negotovost, ko gre za duhovni poklic. Odkriti poklic in odgovoriti v veri na klic, pomeni najti kamen, na katerem je napisano naše ime (prim. Raz 2,17-18).

Še enkrat se vrnimo k dogodku iz Emavs (Lk 24,33-35). Jezus je 'ogrel' srca ubež-

nikoma iz Jeruzalema in se jima ob lomljenju kruha dal spoznati. Rezultat tega je bil: **Se ti-
sto uro sta vstala in se vrnila...**

Učencema na poti je Jezus pomagal, da sta ga spoznala in se odločila ... Pomagali pa so jima tudi prijatelji, ki so pripovedovali, da se jim je prikazal Gospod ...

Ko gre za duhovni poklic

je pomembno notranje spoznanje in osebna odločitev. Pri tem procesu pa je večkrat potreben spremljevalec z izkušnjo duhovnega razločevanja, da poklicani pride do večje moralne gotovosti, da je na pravi poti.

Pomembno je tudi, da sta

poklicani in njegov spremljevalec odprta za skrivnost in da imata jasno podobo o bistvu duhovnega poklica. Kar se tiče motivacij glede odločitve za poklic, je osnovni kriterij **celovitost**. Odločitev mora zaobjeti vse psihične funkcije (srce, um, voljo) in mora biti hkrati razumna, etična in čustvena. Potrebna pa je tudi učljivost, notranja svoboda ter pripravljenost na spremembe.

ODLOČITEV ZA POKLIC JE DEJANJE VERE

"Zrelost poklica je končno odvisna od enega samega bistvenega elementa, ki zares daje smisel vsemu: **dejanje vere**. Avtentična svobodna izbira duhovnega poklica je po vseh merilih izraz pripadnosti v veri; in bolj ko je sestavni del in zaključek poti oblikovanja zrele vere, bolj je pristna. Dejanje vere, znotraj logike, ki daje prostor

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

Informacije o
raznih oblikah
odgovora na
Gospodov klic
dobiš osebno,
po pošti ali po
telefonu.

Janez Potočnik
Rudnikl/13, 1108 Ljubljana
tel.: 061/1271-679
e-mail: janez.potocnik@salve.si

skrivnosti, je točno tista osrednja točka, ki je zmožna držati skupaj včasih tudi nasprotni si tečaje življenja, ki je večno razpeto med gotovostjo klica in zavestjo o lastni neprimernosti, med občutkom izgubljanja in najdenja, med veličino hrepenenja in težo lastne omejenosti, med milostjo in naravo, med Bogom, ki kliče, in človekom, ki odgovarja. Resnično poklican mladostnik bi moral pokazati trdnost dejanja vere ravno v tem, da more držati skupaj te tečaje" (prim. Novi duhovni poklici za novo Evropo, št.37).

Dragi molivci! Bodimo spremljevalci duhovnih poklicev. Molimo za poklicane in za tiste, ki poklicanim pomagajo razločevati znamenja poklica in Božji skrivnostni načrt.

Vsem prav iskren pozdrav
Ivan Turk, voditelj molivcev

MOLITVENI NAMENI

◆ NOVEMBER

Oče, reši nas hudega ...

Oče, pomagaj nam, da bi znali nositi križ drug drugega.

◆ DECEMBER

Oče, amen!

Oče, hočemo kakor Marija Brezmadežna vedno izrekati svoj Amen, tvojim načrtom. Amen!

◆ JANUAR - 2000

Oče utrdi našo vero v skrivnost SVETE TROJICE!

Molimo, da bo veliki jubilej 2000 - jubilej sprave med narodi!

Dobri Oče, v blaženem Filipu Rinaldiju si nam pokazal svetel zgled radostno darovanega življenja po evangeliju. Podeli nam, da bomo posnemali njegovo navdihnjeno apostolsko pobudo in vsak dan zvesti svojemu delu izpolnili tvoj načrt ljubezni.

Misal salezijanske družine, iz glavne prošnje

BL. FILIP RINALDI

Rodil se je 1856 v Lu Monferrato (Alessandria) v Italiji. Ko je bil star enaindvajset let, se je dokončno odločil, da se pridruži don Bosku. Kot duhovnik je vzgajal pripravnike in novince. Leta 1889 ga je don Rua poslal za ravnatelja v Sarria (Španija). Postal je inšpektor in prispeval odločilen delež pri rasti in razvoju salezijanske družbe v Španiji. Po imenovanju za vrhovnega vikarja Družbe je še bolj pokazal svoje

očetovske darove in bogate pobude: skrb za poklice, oblikovanje središč za duhovno in socialno vodstvo mladih delavk. Vodil in podpiral je Hčere Marije Pomočnice v posebnem obdobju njihove zgodovine. Močno se je zavzel za sotrudnike. Ustanovil je svetovno zvezo bivših gojencev in gojenk. Delo med bolj gorečimi častilkami Marije pomočnice mu je dalo navdih za novo obliko posvečenega življenja v svetu. To se je kasneje razcvetelo v Svetno ustanovo don Boskovih prostovoljk.

Leta 1922 je bil izvoljen za vrhovnega predstojnika. Svoje moči je posvetil času primernemu prilagajanju don Boskove duhovnosti. Pospesheval je značilnosti salezijanske karizme in bil učitelj duhovnega življenja. Duhovno življenje salezijancev je poživil z navajanjem k popolnemu zaupanju v Boga in neomajni vdanosti Mariji Pomočnici. Pri papežu Piju XI. je dosegel odpustek za "posvečeno delo". Skrbel je za misijone, kamor je pošiljal mlade, da so se za bolj uspešno evangelizacijo naučili jezika in spoznali krajevne navade. Kot vrhovni predstojnik je leta 1926 obiskal tudi Slovenijo.

Umrli je 5. decembra 1931. med blažene ga je 29. aprila 1990 prištel papež Janez Pavel II.

BOŽJI SLUŽABNIK LOJZE GROZDE

Predstavitve opravljenega dela ob sklepu škofijskega procesa za beatifikacijo Božjega služabnika Alojzija Grozdet

»*Mladost
ti moja,
Bog te
blagoslovi!*«

Ta pristni vrisk mlade pesniške duše Alojzija Grozdet, zdaj Božjega služabnika, ni le bežni vzgib nestalne dobe, marveč prvinska in nepresegljiva prošnja ustvarjenega mladega bitja, ki sebe in svoje poslanstvo pristno doživlja. V našem primeru gre – tako sem prepričan – za preroški vzklik predstavnika vseh mladih slovenskih kristjanov skozi skorajda 13 stoletij dolgo krščansko zgodovino.

POZDRAV

Ko smo zbrani k zahvalnemu evharističnemu bogoslužju ob sklepu škofijskega procesa za kanonizacijo Božjega služabnika Alojzija Grozdet, vas vse v imenu postulate v tem procesu prisrčno pozdravljam.

Izrekam spoštljivo zahvalo gospodu nadškofu in metropolitu dr. Francu Rodetu, da je s tako vedro odločitvijo privolil v predsedovanje tej najvišji obliki krščanskega zahvaljevanja in bogočastja.

Ob njem velja pozdrav najprej članom cerkvenega sodišča v zadevi Alojzija Grozdet, članom teološke in zgodovinske komisije, vsem duhovnikom – somašnikom, vsem navzočim redovnikom, vsem vam, bratje in sestre, ki ste zaznali, kaj Duh govori Cerkvi.

TRI ZVEZDE

Prepričan sem, da Sveti Duh prižiga, po osebi Božjega služabnika Alojzija Grozdet v naši krajevni Cerkvi tri nove zvezde: zvezdo svete mladosti, zvezdo pristne laičnosti in zvezdo junškega mučeništva. Medtem ko so vsi drugi naši svetniški kandidati škofje ali pa duhovniki – redovniki in torej osebe v zrelih letih in v posebej

Bogu posvečenem stanu, se v Alojziju Grozdetu odpira docela novo obzorje za našo Cerkev in za naš narod. To je bil temeljni razlog, da je bila 21. avgusta 1992 napisana uradna pobuda za začetek tega procesa. Tedanji gospod nadškof dr. Alojzij Šuštar me je večkrat izrecno prosil, naj salezijanci prisločimo na pomoč. Prav zaradi značilne mladinske svetosti, ki jo Božji služabnik predstavlja, ter mučeništva in dejstva, da je pokopan v Šentrupertu na Dolenjskem, v župniji, ki jo vodijo don Boskovi salezijanci, so bili zame temeljni nagibi, da smo dali uradno pobudo in nekaj sodelavcev v tem postopku. Četudi je tedaj manjkalo pravih izkušenj in za to zelo zahtevno delo ustreznega strokovnega znanja, se je postopek začel z veliko zavzetostjo in sicer 27. septembra istega leta v Šentrupertu. Ob gospodu nadškofu dr. Alojziju Šuštarju in člani komisije, je temu razglasu prisostvoval 7. don Boskov naslednik g. Edigij Vigano, velik prijatelj našega naroda in značilni pospeševalec mladinske svetosti, ki je takrat tudi spregovoril mladim v Stični. Tedanji postulator in tričlanska komisija (gre za uradno cerkveno sodišče, ki ga vodi škof sam ali njegov delegat sodnik, pravdnik in

notar) so začeli zbirati celotno gradivo o kandidatu za mučeništvo in vabiti osebe, ki so Alojzija Grozdeta osebno poznale ali njegovo truplo našle ali pa bile drugače seznanjene z njegovim življenjem in dogajanji, v katerih je doživel nasilno smrt, da bi izrekli svoja pričevanja. Omenim naj samo, da je bilo zaslišano izredno veliko pričevalcev; da so se oglašali naši rojaki kar z vseh celin sveta; da smo v času procesa našli še nekatera pisna pričevanja ljudi, ki so medtem že pomrli.

V SLUHU SVETOSTI

V tem procesu ni zbrano le vse tisto, kar je ostalo napisanega od samega Božjega služabnika, marveč tudi vse, kar se je pisalo ob njegovi smrti. Za nas je pomembno, da so želeli takoj ob nasilni smrti začeti postopek za priznanje Grozdetovega mučeništva in da je Božji služabnik ves užival sluh svetosti. To potrjujejo ne le življenjepisi, ki so izšli že med vojno pri nas, zatem v Argentini, Kanadi, Franciji, Švici in leta 1991 ponovno pri nas, marveč tudi dejstva, da so se Božjemu služabniku ves čas priporočali, v različnih skupinah po svetu brali njegov življenjepis kot klic h krščanski zavzetosti in bili mnogi tudi uslišani.

To je bilo znano SŠK, ki je pred samim začetkom postopka dala privolitev in prav tako Sveti sedež.

Cerkvena komisija je zasjedala uradno na 55 sejah, ki so trajale po več ur. Sem ni vštet čas osebnega študija,

zbiranja dokumentov, preverjanje in pregledovanje zadevnega gradiva, sem tudi niso vštete ure zgodovinske in teološke komisije. Zaradi tako obsežnega zbiranja in dela se je moral zamenjati tudi kak član sodišča. Ko je bilo zbrano celotno gradivo in se je tudi ugotovilo, da ni med nami nedovoljenega javnega češčenja, je bila javnost obveščena, da je komisija opravila delo. Na voljo smo imeli mesec dni za izročitev dodatnega gradiva. Zatem je bilo potrebno vso dokumentacijo prevesti in pripraviti več izvodov le-te. Da bi bila identifikacija Božjega služabnika popolna, je bila 20. t. m. opravljena še ekshumacija (izkop trupa) po strogo določenih

cerkvenih predpisih, ki je ugotovila, da je Božji služabnik pokopan v označenem grobu in da je umrl nasilne smrti.

GROZDE ZA NAŠ ČAS

Na današnji dopoldanski sklepni seji je bilo celotno gradivo zapečatenost in je pripravljeno, da ga oddamo ustrezni kongregaciji Svetega sedeža.

Za vse nas pa se pravi postopek v resnici šele začneja.

Alojzij Grozde, rojen 27. maja 1923 v Gorenjih Vodalah, župnija Tržišče, ki je prek nadvse težkega otroštva končno mogel v klasično gimnazijo v Ljubljano in postati gojenec Marijanišča, se zavestno odloča za najvišje vrednote. Zato postane ne le odličen dijak, športnik, pevec, pesnik, urednik, poliglot in fizični delavec, marveč tudi član Katoliške akcije, predsednik Marijine kongregacije in nasploh apostol v najbolj žlahtnem pomenu besede. Ko prebiram njegov govor z dne 8. decembra 1942, se mi zdi, da v resnici govori tako, kakor da bi stal in govoril na sinodi Cerkve na Slovenskem leta 1999. Njegova mučeniška smrt ga je dejansko podanašnjila. Ali smo pripravljeni sprejeti njegovo pričevanje, njegovo sporočilo, njegovo vlogo v slovenskem narodu in naši krajevni Cerkvi? Sprejeti namreč tako, da se mu priporočamo, da ga sprejmemo za vzornika, priprošnjika in zdravilo našega življenja?

Stanislav Hočevar,
v ljubljanski stolnici,
30. avgusta 1999

Njegov grob na pokopališču v Sentrupertu

***In vendar Ti si bil,
mogočni moj Gospod,
z menoj prav vsepovsod,
kjer jaz sem boje bil.***

***Podal si mi roko,
me dvignil iz nizkosti,
pokazal pot kreposti,
pokazal pot v nebo.***

Lojze Grozde

Prijateljstva v naših mladih življenjih se nam vse pre pogosto zdijo nekaj samo po sebi umevnega. O njih začnemo razmišljati šele, ko se razvedrejo. Naj bodo mladinske strani tokrat namenjene vrednotenju trdnosti naših prijateljstev. Ustavljali se bomo ob Janezku Bosku - kakšen prijatelj je bil? Morda nas bo njegov zgled ali pa izkušnja nekaterih mladih vzpodbudila, da bomo kaj spremenili v svojem življenju, pa tudi v prijateljstvu z Gospodom ...

Janezek Bosko je imel komaj štiri leta. Doma je pomagal pri delu, vendar se je tudi mnogo igral. Večkrat je od igre prijokal domov ranjen in pretepen ... Mama mu pravi:

»Zakaj se družiš s temi divjaki?« »Veste, mati, če sem zraven, se lepše vedejo!«

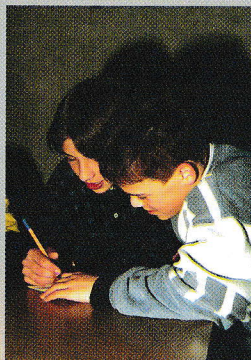
ANJA pa pravi: »Danes je že tako, da nihče v družini ne odvrže cigarete zato, ker vidi, da ti ne ka-diš. Nas mora biti res večina nekadilcev, da se tudi kadilci vdajo in ne prižgejo ... «

Mladi Janez je večer za večerom svojim prijateljem prebiral zanimive knjige. Vendar so se pred in po pripovedih vedno pokrižali in zmolili zdravamarijo. Poleti pa je na travniku za isto občinstvo pripravil predstavo rokohitrskih spretnosti in hoje po vrvi. Vendar je pred zadnjo točko potegnil iz žepa rožni venec, pokleknil in vse povabil k molitvi.

NE smemo pozabiti številnih dejavnosti, ki potekajo pod okriljem Cerkve in skrbijo, da otroci in mladi (tudi številni neverni) preživijo mnoge trenutke v dobrem okolju. V njihova življenja vstopajo dobri prijatelji, ki poskrbijo, da hodijo po pravih poteh. Hvala voditeljem - animatorjem!

V šoli je največje ne pridiprave Janez pridobil na svojo stran tako, da jim je pomagal pri učenju (celo pretiraval je in jim pod klopo dal prevode). Nasta-

la je nekakšna klapa - Družba veselja. Imela je preprost pravilnik: nobene ga dejanja, ki bi se ga sramoval kristjan, opravljati šolske in verske dolžnosti ter biti vesel.

NA mnogih šolah so si morali omisliti varnostni-ke, da zaščiti učence - di-jake pred nasilnimi sošolci. Ali to pomeni, da se le-teh lotevamo le s kaznijo?

»Če hočeš biti pravi prija-telj«, pravi Matevž, »se nikoli ne približaj celi skupi-ni divjih tipov, ampak poskusi s posameznikom. Po-kaži mu, da te zanima kakšna od stvari, ki zanimajo tudi njega. Gotovo niso vse samo slabe.«

In potem je postal don Bosko. Začel se je sreče-vati z mladimi. Najprej z Jernejem. Znal je vprašati po stvareh, ki so jih mladi imeli radi: »Znaš žviž-gati?« Začutil je problem mladih:

»Imaš starše?« Za-stavil je prijateljs-tvo na trdnih teme-ljih: za začetek sta skupaj zmolila zdravamarijo ...

Okrog njega so se začeli zbirati številni fantje brez staršev in domov. Sprva so se igrali, nekaj molili; potem pa je zanje začel iskati oblačila, kruh, delo ... in končno prenočišče.

IN moje prijateljstvo? Sem jaz tisti, ki govorim? Ali pa sem tisti, ki znam prav vprašati in potem pazljivo poslušam prijatelja?

KATJA mi je povedala, da nikakor ne najde prave pri-jateljice. Zakaj? Zelo zahtevna je ... Mnogo pričakuje od prijateljice: vedrino, vedno čas, nasvet ko bo potrebno, zatočišče za svojo žalost ... »Zatopa so prijatelji, aline?!« Ja, morda v »žajfastih« nadaljevankah! Človek se sicer potru-di, da je čim boljši, ampak prijatelji morajo drug dru-gemu pomagati, da rastejo kot ljudje!

po prijatelju

Kar je vezalo fante na don Boska, je bila njegova iskrena dobrota. Vsak trenutek dneva jim je bil na vo-

ljo ... in našel je čas, da se je z njimi veselil – na dvorišču. Vsem pa je pravil: »Četudi bi imel samo kos kruha, ga bom delil s teboj!«

Ko jim je pri-skrbel kruha, je začel skrbeti tudi za vero. O Bogu je znal govoriti preprosto: »Meniš, da je Bog ustvaril nebesa, da bi bila prazna?«

KAJ je tisto, kar je uničuje naša prijateljstva? In kako živijo naša prijateljstva, ki smo jih sklenili pri mladinskem verouku? Postajamo iz dneva v dan bolj kristjani – se pri tem podpiramo?»

Tako močna prijateljstva so se rojevala v življenju nekega Janezka, ki je nato postal don Bosko in kasneje sv. Janez Bosko. Naj se tudi nas dotakne kakšna izmed iskric svetosti teh njegovih prijateljev, ki jih je živel tako zares. Naj mu bomo podobni, pa vendar spet drugačni – za naš čas. Naj bodo ljudje, ki nas obdajajo, izziv, da jih kot prijatelje zaživimo na drugačen način, predvsem pa z mnogo ljubezni in odgovornosti za vse, ki so nam zaupani.

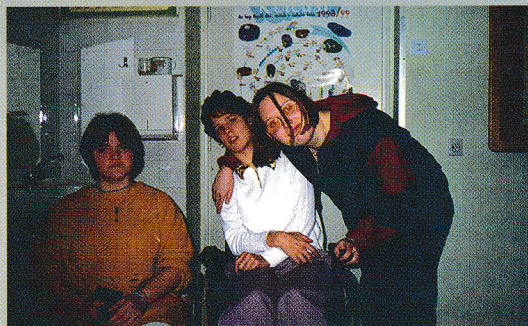
RADA SEM Z LJUDMI, KI SO DRUGAČNI

Vaš Vestnik rada prebiram in moram priznati, da so nekatere stvari zelo dobro napisane. Sama vam želim napisati nekaj izkušenj, ki sem jih doživela v zadnjih dveh letih.

Verjetno se me kdo spominja, saj sem pred tremi leti hodila na Gimnazijo Želumlje, na kateri pa zaradi težav s pisanjem, ki mi gre počasi od rok, žal nisem bila uspešna.

Žal ali pa tudi ne! Sedaj sem v Kamniku uspešna in zadovoljna. V Domu Janeza Boska smo se veliko pogovarjali o prijateljstvu in ljubezni do bližnjega. Sedaj mi vse to pride prav, saj iz tega črпам

moč, ko pomagam drugim. Toda na mnogo stvari gledam danes popolnoma drugače kot pa takrat. Ob koncu šolskega leta smo izdali glasilo, v katerem je objavljenih mnogo zelo resničnih zgodb, ki opisujejo tegobe mojih prijateljev in človeka zelo pretresejo. Veliko teh prijateljev je nekoč lahko hodilo in plesalo, pa jih je kruta usoda za vedno priklenila na invalidski voziček in so čez noč postali popolnoma odvisni od drugih. Mnoge izmed njih pa so zavrgli celo njihovi starši. Zavedajo se, da počasi propadajo in da njihovo življenje nima nobene prihodnosti. Nekateri pa vedo, da njihova pot na Zemlji ne bo trajala dolgo in celo življenje po malem že hodijo v nebesa.

Moj prijatelj, s katerim sem se zelo dobro razumela, je prenehal hoditi v šolo, ker zaradi svoje bolezni ne zmore več takega napora. Bil je neverjeten fant, poln optimizma in volje do življenja. Vsi v zavodu ga zelo pogrešamo. Ko smo ga obiskali, je še vedno razdal toplino in ljubezen, njegove oči pa so izžarevale neizmerno zadovoljstvo. Začela sem ceniti vsako minuto, ki mi jo podarja življenje, starši, sorodniki in prijatelji, ki me imajo radi.

Sprva sem se težko navadila in tudi sama sem preživljala najtežje trenutke v svojem življenju. Spoznala sem, da se prav v teh ljudeh skrivajo zakladi, ki jih vsak ne more odkriti. Vesela sem, da sem jih našla in da jim lahko pomagam po svojih najboljših močeh.

Nekdo je zapisal: »Upam, da bom nekoč našel svoj pomen na tem svetu krutosti in trpljenja.« Prepričana sem, da ga nekoč zagotovo najde.

Lepo bi bilo, da se včasih spomnite tudi njih!

Špela Muršak

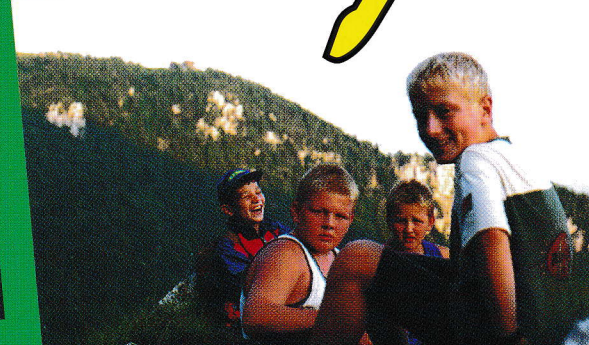
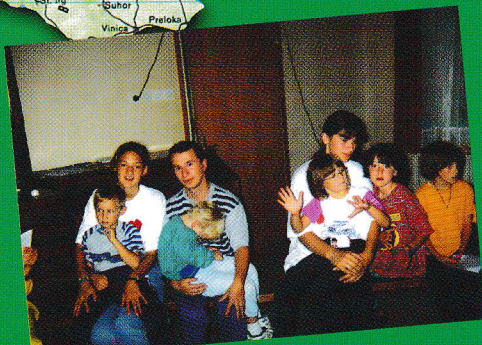
Zoristno preživet počitniški teden, v svojem domačem kraju, z bogato vsestransko ponudbo: razvedrilo, zanimive delavnice, dan preživet v krščanskem duhu, kateheza, predvsem pa prijetno druženje z vrstniki in velikodušni animatorji, ki so del svojih počitnic podarili svojim mlajšim prijateljem. In verjetno še veliko veliko več. Letošnji program oratorija je v letu Boga Očeta spregovoril o svetopisemskem očaku Jakobu, oratorija se je v kakih 60 župnijah (glej zemljevid in kratka poročila na straneh 6-7) udeležilo kakih 5000 otrok, ki jim je pomagalo kakih 800 animatorjev. V nekaterih župnijah je bil letos prvič. Največ otrok se je zbiralo v Šenčurju in Železnikih (nad 200), v nekaterih župnijah so mladi sami (ob podpori župnikov in drugih) prevzeli vso organizacijo in vodenje, marsikje so se dobrohotno odzvali v občini ali raznih podjetjih ter podprli program oratorija. Za marsikakega otroka in animatorja je bil oratorijanski teden najlepši teden njihovih počitnic.

Pridi, otrok moj!

Oratorij 99

NAJPOMEMBNEJŠE: LJUBEZEN

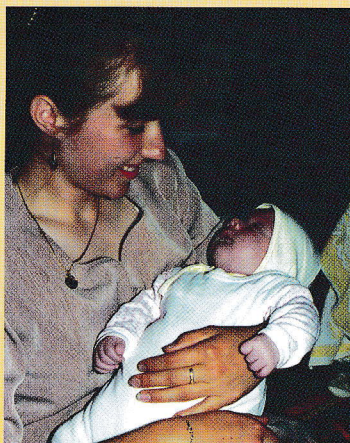
Zadnjič v tem stoletju in tisočletju bomo na teh straneh v Salezijanskem vestniku razmišljali o vzgoji v don Boskovem duhu. Zato se bomo ustavili ob ključni, najpomembnejši besedi don Boskove preventive, ob ljubezni.

LJUBEZEN IN STRAH

Sredi oktobra je privekal v porodnišnici v Sarajevu na svet šestmilijardti zemljan. Droban otročiček, prvorojeni sin muslimanskih staršev, ko so se pred nekaj leti znašli v vrtincu balkanske vojne in se tako pridružili brezštevilni množici beguncev širom po svetu, ki bodo na svoj način grozljivo zaokrožili sliko o človeštvu na prelobo tega tisočletja.

Zdi se kot oddaljen sen, pa vendar ga bom zapisal! Ko opazujem rast človeštva, bi si želel, da se bo z vsakim novim človekom, ki se rodi, v svetu pomnožila tudi ljubezen. Star slovenski pregovor pravi, da prinese vsak otrok na svet svoj kos kruha. Podobno bi lahko rekli, da bi morali vsakemu otroku zagotoviti nov, samo njegov košček ljubezni. Samo na tak način bo lahko preživel. Tako bi

se zgodilo, da bi se po vsakem rojstvu imeli ljudje med seboj bolj radi. Čutili bi globljo povezanost, solidarnost, toplino, več odgovornosti za skupnost bi bilo v nas.

Toda ne! Novih rojstev se zahodna civilizacija boji, sprejema take in drugačne ukrepe, s katerimi bi zajezila rast prebivalstva. V tem smislu pride vse prav, od propagande do denarja, vse služi istemu cilju: podrediti pljusku življenja sebični preračunljivosti. Na račun česa to počnemo? Ni namreč težko opaziti, da po drugi strani tudi kakovost življenja posameznika ne raste. Človek nima danes nič več smisla, kakor ga je imel tisti nekoč - prej obratno! Odnosi postajajo vse bolj hladni in funkcionalni. Če k temu prištejemo še vojne in

vse hudo, kar se v svetu dogaja, potem kar težko verjame-mo, da se nagiba zmaga na stran ljubezni, na stran dobrega. Da, danes nam grozeč strah pred vsem mogočim in nemo-gočim utesnjuje srce. Kdor pa se boji, v tem ljubezen še ni popolna, kajti "popolna ljubezen prežene strah" (1 Jn 4,18).

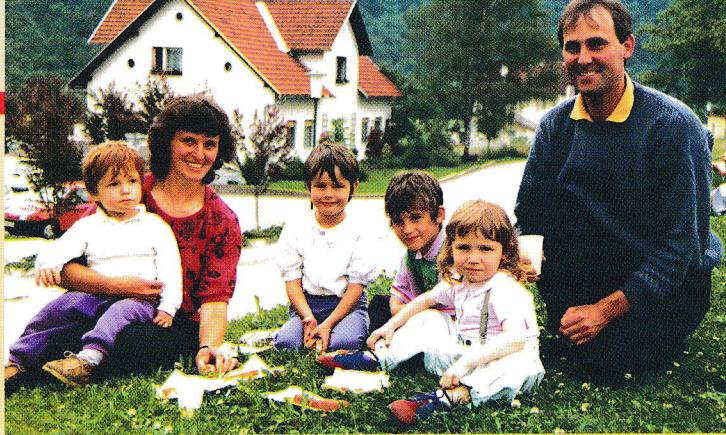
UTELESITI LJUBEZEN

Don Bosko je v svojem času spoznal, da lahko da svojim fantom marsikaj: iskal jim je zaposlitev, pomagal jim je, da so dokončali šolo, učil jih je verouka, glasbe, z njimi preživel veliko časa na dvorišču. Toda vedel je, da je največ, kar jim lahko da, ljubezen. V tem je bil naravnost radikalen: "Ni dovolj, da imamo mlade radi, mladi morajo čutiti, da so ljubljeni!"

Samo, kdor čuti, da je sprejet, ljubljen, samo tisti lahko v polnosti živi. Če otrok, ki prihajajo, ne sprejeme mreža ljubezni, bodo vse življenje prikrajšani za nekaj bistvenega. Razmerje ljubezni nas osrečuje in nas vodi do polnosti življenja. Zato si, dragi starši, ob koncu tega tisočletja osvežimo nekatere pomembne resničnosti vzgoje.

DRUŽINA

● **kraj topline.** Starši, naredite vse, da bo vaš dom topel, da bodo imeli otroci zavetje in oporo v soočanju z zunanjim svetom. Največ, kar lahko izročite svojim otrokom kot sveto popotnico v življenje, je pristna ljubezen. Otroci se tako ne bodo čutili vržene v svet, ne bodo občutili gotovosti,

● **pravica do resničnosti;** ne prizadevajte si biti idealna družina, kajti takih ni. Bodite samo dobri. Vse naredite za to, da boste ljubeči drug z drugim, da bo med vami vladala pristnost, iskrenost, dobronamernost,

● **polje zvestobe:** oče in mati, živita zvestobo, ki sta si jo obljubila na poročni dan. Zvestoba staršev v mislih, besedah in dejanjih je edino, kar lahko obvaruje družino pred vsem zunanjim, kar pri-

haja vanjo kot grožnja. Zvestoba staršev je temelj, na katerem slonijo vsi drugi odnosi ter najbolj oprijemljiva garancija sreče otrok,

● **zibelka človečnosti:** dokažite, da je vsem nasprotnim prepričanjem navkljub prav družina tista, ki odigra najpomembnejšo vlogo v življenju

otroka. Dokažite, da ima tudi danes družina še vedno svojo vzgojno moč,

● **naloga vzgajati:** ne odpočijte se svoji vzgojni nalogi. Znajte si najti čas za svoje otroke. Pogovarjajte se z njimi, igrajte se z njimi, učite se z njimi, naj vam ne bo žal časa, ki ga prebijete z njimi: to je vaš najbolj blagoslovljeni čas! Ne pozabite, da ste vedno, ko ste s svojimi otroci, v službi življenja.

● **domača Cerkev:** družina je tudi kraj, kjer se otroci najbolj vzgajajo za vrednote, kjer se ob zgledu staršev odpirajo

Brez domačega prisrčnega odnosa ne moremo dokazati ljubezni; brez tega dokaza pa ni zaupanja. Kdor hoče biti ljubljen, mora pokazati, da ljubi ... Učitelj, ki ga vidiš samo na katedru, je učitelj in nič več; če pa se s fanti druží v odmoru, jim postane brat.
don Bosko, Pismo iz Rima (1884)

Bogu. Starši, posredujte izročilo vere svojim otrokom. Naučite jih molitve, praznovanja, odprtosti Bogu. Naj otroci ob vas začutijo, da se življenje ne konča v prostranostih vsakdanjosti, ampak da je prepleteno z nitmi večnosti.

Ko se bo čas odcedel v večnost, ko bo naše življenje ugasnilo, kaj bo ostalo za nami? Hiše, ki jih gradimo, razje zob časa; avtomobile, s katerimi se postavljamo, napade rja; visoke številke v banki skopnijo ... Da, žal: nič ne bo ostalo za nami, če ne bomo utelesili ljubezni! Samo ljubezen preživi menjava časov. Kajti ljubezen nikoli ne mine ... (prim. 1 Kol 13, 8).

Martin Lisec

IZKUŠNJA »SLEPE STEZE«

Z zavezanimi očmi se počutim kot invalid. Še pomislim ne, da imam na voljo še nekaj drugih čutov. Čakam na roko voditelja, ki me bo pospremil do vrvi. Prvi koraki so najtežji, potem pa se počasi navadam z ного zaznati tla ali z roko odmakniti oviro, ki jo čutim, ne pa tudi vidim. Trdno se držim vrvi; kar z obema rokama. Vrv je v tem trenutku tista, ki mi nudi največjo varnost. Ko se mi že zdi, da mi gre kar dobro, z roko, ki drsi ob vrvi, zadanem ob smreko. Kamor primem, povsod so samo bodeče smrekove iglice. Poskušam znova in znova. Najprej hitro, potem pa pri vsakem poskusu bolj počasi poskušam z roko odkriti smer nadaljevanja vrvi. Vse je brez uspeha. Ker vrvi nikakor na najdem, pomislim, da je poti morda že konec. Čutim, da je v bližini voditelj, zato zberem pogum in ta dvom na glas izrečem. Voditelj mi priskoči na pomoč in mi položi roko na tako zelo iskani del vrvi. Od tu naprej mi pot ni več delala težav. Spoznala sem, da se je ob oviri treba malo zaustaviti in počasi poiskati drugo smer, ne pa pomisliti, da je tam že vsega konec.

Uskovniška izkušnja slepe steze mi bo v življenju še marsikdaj v pomoč pri iskanju pravega izhoda iz kakšne slepe ulice.
D. D.

VSE LAHKO ČAKA, LE OTROCI NE!

Na srednje veliki kmetiji v vasici Mače (župnija Preddvor) pod mogočnim Storžičem živi šestčlanska družina. **Oče Lojze** je zaposlen pri Zavarovalnici Triglav v Kranju. **Mama Ana** je do rojstva drugega otroka delala v vrtcu, sedaj je doma na kmetiji. Oba že dolga leta pojeta v župnijskem pevskem zboru, imata pa štiri otroke. Osemnajstletni **Štefan** je dijak 4. letnika Gimnazije Želumlje, končal je nižjo glasbeno šolo za klavirsko harmoniko, raje pa poprime za frajtonarico in kitaro, dolga leta je bil ministrant, še danes pa ministriira pri porokah in redno bere berila ter je izredni delavec obhajila. Šestnajstletna **Polonca** je dijakinja 2. letnika iste gimnazije, končala pa je nižjo glasbeno šolo za prečno flavto, poje pri župnijskem zboru in je redna raznašalka verskega tiska. Devetletni **Klemen** je učenec 3. razreda O.Š. v Preddvoru, ministrant, v 2. letniku glasbene šole pa igra trobento. Šestletni **Matej** pa obiskuje malo šolo in skrbi za veselje v hiši. Pripoveduje mama Ana:

- Prva leta vaše družine so bila zelo pestra ...

Spoznala sva se na neki vaški veselici in si bila takoj všeč. Po poroki sem odšla na njegov dom za *ta mlado*, kjer je takrat še živela moževa mama. Umrla je pred štirimi leti. Oče jim je umrl, ko so bili otroci še mladoletni, zato je na domačiji vse klicalok obnovi. Prvi teden po *ohceti* smo začeli podirati staro dotrajano hišo in na istem mestu zastavili novogradnjo. Življenje je bilo takrat pri nas zelo pestro. Čev za vodo smo zasilno namestili na leseni opaž v kuhinji in vso vodo je bilo potem treba znositi ven, saj kakega odtoka ni bilo. Vodo smo segrevali le na štedilniku v loncu. Zasilna vrata v kuhinji so se zapirala s pomočjo elastike. Do najine spalnice je nekaj časa vodila le lestev. Tako sva vasovanje podaljšala še za nekaj časa. Štefan, ki je bil rojen šev stari hiši, je velikokrat bolehal, saj vrata in okna niso tesnila skoraj nič, tako da posebno zrač-

ne je sploh ni bilo potrebno. Pozimi je veter nanese tudi sneg v sobo, plenice pa sva izpirala na koritu pred hlevom. Ko je bila hiša za silo gotova za vselitev, je bilo treba že misliti na obnovo ostalega poslopja. Gradnja traja vsa leta najinega zakona. Veliko smo delali sami in ob pomoči sorodnikov, saj se drugače ne bi izšlo.

- Po rojstvu drugega otroke, hčerke Polone, ste kot mama ostali doma ...

Skupaj z možem sva se odločila za to. Tudi zdravje me je po otrocih malo izdalo. Če takrat ne bi imela zaupanja Vanj in dobrih ljudi ob sebi, ne vem, kako bi se vse skupaj izteklo. Ugotovila sva, da poleg službe, dela na kmetiji in v gospodinjstvu za otroke ne bi ostalo nič časa. Te pa sva vedno postavljala na prvo mesto. Prepričana sva, da vse lahko počaka, pri otrocih pa nikdar več ne moreš nadoknaditi zamujenega. Poseb-

no v zimskem času smo dosti prebirali knjige, risali, se igrali razne družabne igre, kakšno zapeli in se ob tem veliko pogovarjali.

- Imata štiri otroke, dva srednješolca, dva mlajša ...

Otrokom skušava biti čimboli blizu in vesela sva, če nama zau-pajo, kar jih teži, pa tudi tisto, kar jih osrečuje. O vsem se radi sproti pogovorimo, če se le da. V letih odrasčanja je to včasih težko, čeprav že po hoji spoznaš, če je bilo tisti dan kaj narobe. Veliko je seveda odvisno od značaj posameznika. Raje vidiva, da so malo bolj glasni, kot pa preveč potegnjeni vase. To ni dobro.

Ker sta Klemen in Matej precej mlajša od Štefana in Polonce, med njimi večkrat pride do kakih nesporazumov. Če le ni prehudo, jih pustiva, da sami razčistijo stvari. Če jih osteje kateri od naju, pa kar hitro potegnemo skupaj. Je že tako,

da tudi otroci velikokrat vzgajajo starše. Mlajša dva med tednom večkrat pogrešata prisotnost večjih dveh. Ko so ob koncu tedna skupaj, se kar ne morejo zmeniti vsega. Polonca se takrat preseli v fantovsko sobo, da so potem vsi skupaj in dolgo v noč kramljajo. Tega sva zelo vesela.

● *Zmožem sta vzgojitelja svojih otrok ...*

Rada bi poudarila predvsem to, da so otroci le zrcalna slika svojih staršev. Če so kak dan prav posebej sitni, se sprašujeva, ali je temu krivo vreme ali kaj drugega. Na koncu pa ugotoviva, da se le midva nisva takrat najbolj ujela. Otroci pa to dobro občutijo in delajo tisto, kar vidijo pri svojih starših. Besede so včasih brez pomena. Otroci morajo videti, da se imata ata in mama rada. V kolikor tega ne doživljajo, jim je potem brez pomena govoriti o ljubezni do Boga, če je ni bil deležen ob svojih najbližjih. Saj tudi pride do nesporazumov in otrok mora ve-

deti, da življenje ni ena sama pesem, ampak potem mora videti tudi, da si starša oprostita med sabo, kar je bilo narobe.

Najbolj smo srečni, kadar smo vsi skupaj. Lepa priložnost za to so prazniki, počitnice in nena zadnje vsak konec tedna. Želiva si, da bi otroci vedno zaupali Vanj, v vse dobro, pa da bi bili pridni in poštene ljudje.

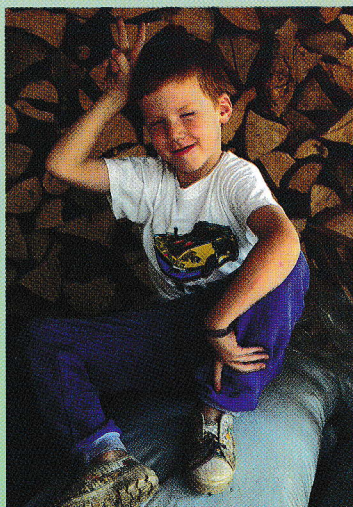
Lojze in Ana Arh

PREHITRO MINE OTROŠTVO

Toplina, domačnost, prijateljstvo, zaupanje ... Edina, ki vse te vrednote povezuje, je družina, pa ne katerakoli – za vsakega posebej njegova – zame moja družina. Kot vsak prvorojenec in vsi naslednji otroci, sem (bil) kot prvo gotovo velik dar in blagoslov njuni zvezi, kmalu pa tudi mali in nato vse večji porednež. Nič kolikokrat so me morali iskati po vasi, ker sem spet in spet uhajal zdoma, sto in stokrat so me morali peljati k zdravniku, ker sem po nerodnosti zabredel pregloboko v mrzel potok in se prehladil, na tone cunj mi je bilo treba oprati in zašiti, ker sem se s prijatelji spuščal po blatnem klancu za hišo ... Kakšna volja in moč vodita moje starše, da so vse to storili zame? Kdaj jima bom to lahko vrnil? Vso skrb, neprespame

noči, vse ... Nikoli, nikoli! Toliko skrbi ... pa nikoli nisem slišal, da bi kdo od staršev rekel: »Tega pa ne zmorem,« ali »Ne bom storil!«. Iz ljubezni do svojih otrok sta vedno storila vse, kar je (bilo) za nas najboljše, pa čeprav včasih tudi s trdo roko. Za menoj in sestro sta se rodila še dva brata, ki sta, eden bolj kot drugi, kopiji starejšega brata (mene seveda), kakor v šali včasih pove mami. Če bi me nekdo vprašal, kakšna so bila moja prva leta življenja, bi brez premisleka rekel: »Lepa, igriva, brezskrbna ...« Vse to pa le zahvaljujoč se svojim staršem; za življenje in lepo krščansko vzgojo, ki sem je (bil) deležen. Najbrž pa bi še dodal: »Lepo je bilo, a žal prehitro minilo.« Komaj sem zlezel iz plečnic in se postavil na noge, že sem se komaj štirinajstleten moral odločiti, kam v šolo – gotovo ena najpomembnejših odločitev za vse življenje. Nikoli nisem obžaloval in gotovo bi jo izbral še stokrat – Gimnazijo Želimlje. Danes sem dijak četrtega letnika te šole – maturant – in mislim, da sem se tu naučil veliko koristnega, ne le za splošno izobrazbo pač pa stvari za življenje. Všeč mi je, da so naši medsebojni odnosi zelo osebni. Pomembno zame, ko sem se odločal za to šolo pa je bilo tudi okolje; lepa narava – dolina pod svojimi soncem –, prijatelji sošol-

ci in vsi, s katerimi se srečujem. Le malo je stvari, ki mi tu niso najbolj všeč, a naj ostanejo skrivnost.

sin Štefan

MOJ DOM JE TAM, KJER SO MOJI DOMAČI

V družini se dobro razumemo. Kljub vsemu se zaradi drobnih stvari marsikdaj sporečemo, vendar zamere nikoli ne trajajo dolgo. Pomembno je, da na glas poveš svoja razmišljanja. Naš misli so si, kljub starostni razliki, marsikdaj podobne. Prav zaradi tega mi je bilo ob koncu 8. razreda težko zapustiti domačo hišo. Sedaj sem v dijaškem domu Janeza Boska. V domu nas je manj kot v drugih mestnih internatih, kar pripomore k temu, da se med seboj bolje poznamo. Na nov način življenja sem se kar hitro privadila. V vzgojni skupini se imamo zelo lepo. Skupaj preživljamo dan, zvečer pa vse skupaj zaključimo z molitvijo. Prosti čas preživljam s prijatelji, najsi bo pri športnih dejavnostih, glasbi ali pri pogovorih.

V Želimljem je vsak teden poln veselih in zanimivih trenutkov. Kljub temu, da se imam v Želimljem lepo, je moj dom tam, kjer so moji domači, tam, kjer sem vedno deležna ljubezni in razumevanja, tam, kjer se imamo radi.

hčerka Polona

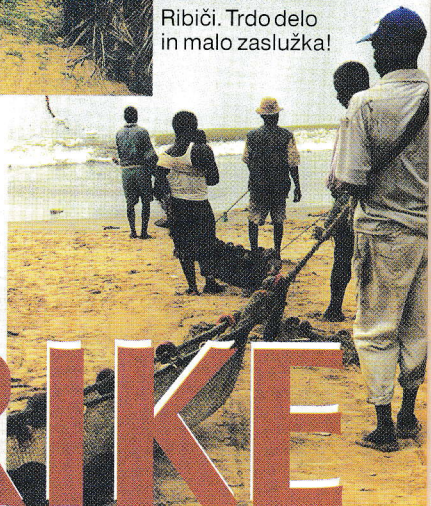
POJDITE PO VSEM SVETU ...

Vsaka nezazidana parcela lahko služi za nogometno igrišče!

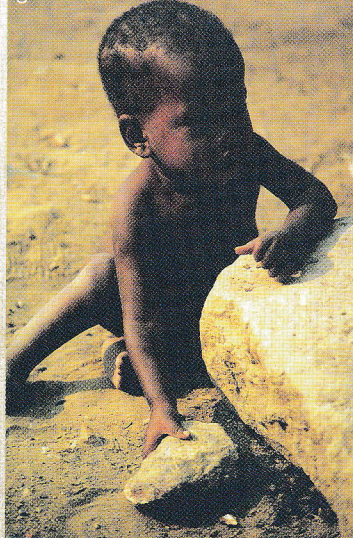
Otroška tovarna avtomobilov

Ribiči. Trdo delo in malo zaslužka!

UPANJE SREDI NEMIRNE AFRIKE

"Premajhen sem še, da bi si gradil bodočnost."

Spoštovani prijatelji Salezijanskega vestnika in misijonov!

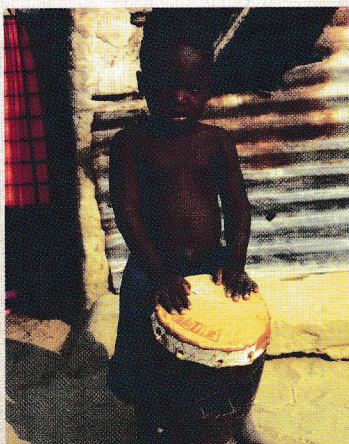
Vesela sem in hvaležna Bogu, da sem se z mnogimi izmed vasto poletje srečala in pozdravila, ko sem bila v domovini. Mnogi stemi zagotovili molitveno podporo, mnogi s svojim velikodušnim darom podprli moje misijonsko delo. Vsem in vsakemu bi se tu rada izrecno še enkrat zahvalila v imenu vseh, predvsem otrok, ki so deležni te vaše velikodušnosti.

Kose vam sedaj oglašam iz Angole, ne morem mimo dejstva, da sem se letos poslovila od Slovenije prav na dan, ko se je od nas poslovil veliki slovenski misijonar g. Andrej Majcen. To sem čutila kot posebno Božjo pozornost, saj imam g. Majcna za svojega velike-

ga vzornika in sedaj priprošnjika v nebesih. Ko sem pred osmimi leti odhajala v Angolo in začela svoje misijonsko poslanstvo, je bil g. Majcen še zelo čil in mi je iz svoje misijonske izkušnje dajal nasvete in me vzpodbujal. V vseh pisemcih, ki sem jih prva leta dobivala v Angolo, me je opozarjal na to, kar je bistveno v misijonskem delu: delati za duše ... in to prek vzgoje; za nasestre HMP, je ponavljal, predvsem z vzgoje deklet. Vzgojiti dekleta pomeni vzgojiti dobre matere, te bodo stebri dobrih družin in iz teh bo nastajal nov narod. Globoko so se mi vtisnila ta priporočila in danes, ko gledam na svojo kratko misijonsko izkušnjo, že opažam, kako res je to.

Četudi bi lahko rekla, da je naše delo le kaplja v morje pred nešteto množico mladih, ki čakajo na nas, po drugi strani z zadovoljstvom opažam, da tudi takapljagradi morje prihodnosti za angolsko mladino. Po podatkih o trenutni šolski situaciji v Angoli je razvidno, da več kot 65% šoloobveznih otrok nima dostopa do šole; vzroki so različni: gotovo je glavni ekonomski dejavnik, že otroci namreč pripomorejo pri družinskem zaslužku za vsakdanji kruh ... In dekleta so prva, ki morajo zgodaj zjutraj po vodo, na tržnico in potem ostanejo *pestrne* doma, ko mati

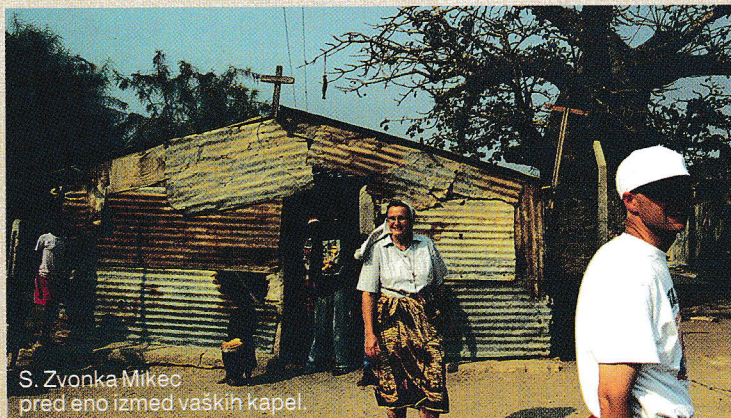
opravlja druga dela ... Te dni, ko sem obiskala naše sestre v Kalulo, sem na vasi srečala 11-letno deklenco z malim vedrom fižola na glavi in sestrico na hrbtu. Ko sem jo vprašala, kam gre, mi je povedala, da na trg, da proda fižol in kupi ribe, milo in sol ... mati pa, da je na njivi. Videlo se je, dato ni prvič, pač pa, da je že zelo izkušena v tem delu, in ima šele 11 let ... Šolskega praga to dekletce še ni prestopilo. In takih je veliko ... Prav tem posvečamo pozornost v naših misijonskih centrih, ko jim nudimo brezplačno šolo in kjer je mogoče, tudi kosilo. In iz meseca v mesec se opaža, kako resnična je trditev g. Majcna, saj dekleta postajajo drugačna, bolj odgovorna in odprta, željna lepše prihodnosti.

Sestra Zvonka pri negi otrok.

In dela v tem smislu bo res še veliko, saj je večina ljudi prepuščenih samim sebi ... država namreč nikakor ne prevzame svojih odgovornosti ... Njena skrb je še vedno vojska. Trenutno je le glavno mesto Luanda še nekako varno, vendar ne zmore nuditi življenjskih pogojev štirim milijonom ljudi, ki so se iz vseh provinc zadnja leta zatekali v to *Babilonijo*. In prav v teh zadnjih treh mesecih je položaj postal katastrofalen: 100% inflacija v dveh mesecih, cene so se povečale tudi po šestkrat, plače pa so vedno iste, kjer so pač izplačane. Tako ljudje umirajo tudi v Luandi od lakote, bolezni in nasilja. Tudi mene je ta položaj zelo pretresel, saj ne vemo več, kako in kje bi pomagali ... Obe nem pa občudujem vero in moč upanja množice, ki se z veliko vnemo zbira pri bogoslužju in še vedno upa na boljši jutri. Da, le trdna vera, da je Bog kljub vsemu vedno z nami, je naša moč in vir velikodušnega razdajanja.

Morda bi se nam kdo pridružil? Veliko načrtov imamo za prihodnost ... saj želimo mnogim in mnogim omogočiti srečo in boljši jutri, dabo tudi Angola zaživela v novi luči, saj jo bodo gradili novi ljudje.

S. Zvonka Mikec pred eno izmed vaških kapel.

Misijonarka
s. Zvonka Mikec
C.P. 3725
LUANDA - ANGOLA

... GLEJ, ODSLEJ ME BODO BLAGROVALI VSI RODOVI

IZBRANI ZA ENKRATNO POSLANSTVO

ODREŠENIKOVA MATI

*Hvala ti devica Marija, da si postala
Jezusova mati, da si sprejela
sina Božjega, ki je postal človek.*

*Hvala ti devica Marija, da si postala
vzor prave matere.*

*Mati, ki sprejema kogarkoli in kadarkoli
mati, ki posluša vsako besedo
mati, ki daruje vse; lepo in težko
mati, ki zna trpeti in sočustvovati z vsakim
mati, ki kaže pravo pot v življenje;
pot v odrešenje.*

*Hvala, ker si nam še vedno mati
hvala za vse to kar si, polna milosti
za vse kar delaš - vidno in nevidno
za vse kar daješ - Mati polna ljubezni.*

USTVARJATI PROSTOR ZA BOGA

Marija – je postala odrešenikova mati, ko je izrekla svoj DA, se odpovedala sama sebi, da bi pustila v sebi delovati edino le Boga. Odpoved v ljubezni je postala rodovitnost, ker ustvari prostor za Boga. Marijina rodovitnost odpira novo pot za vse. "Kdor Marijo vzame s seboj, ga ona sama vzame s seboj".

Bog Oče daje, da njegov lastni sad, Sin, zraste iz rodovitnosti Marijine pritrditve – da, zgodi se mi po Tvoji besedi. Do konca časov ostane Marija mati, on ostane Sin. Sin sam je Marijo odrešil, ko jo je izvolil in ko prejema od nje življenje, ji podarja svoje lastno življenje, ki si ga je privzel, da bi svet odrešil. S tem Marijo nujno povzema v svoje odrešenijsko delo. Tu postane jasno, da ima Marija resnično zasluženje pri odrešitju.

Marija se odreče vsemu svojemu v prid Bogu in bližnjemu. Kar Bog zahteva, nikdar ne zahteva zaman in preveč. Pri sodelovanju Božjega načrta ni ničesar odvzeto temveč smo napolnjeni z Božjim življenjem; zahteva pa našo razpoložljivost. Tudi mi stopamo na pot odrešenja, ko se znamo odreči svojim načrtom, željam ... in sprejeti Božjega.

*(prim. Adrienne von Speyr -
Gospodova dekla)*

VRATA SE ODPREJO SAMA OD SEBE

»Po smrti svoje mame sem ostala sama s svojo sestro, ki ni nič kaj dobro ravnala z menoj. Vendar sem se od svoje mame naučila

zaupati v Marijo in zaupajoč se njej, sem kljub vsemu vedno uspela ljubiti sestro.

Nekega dne me je poslala v bližnji kraj h gospodu, ki je živel sam. Povabil me je, naj vstopim v hišo; in komaj sem prestopila prag hiše, takoj je zaprl vrata s ključem. Začela sem se tresti kot šiba. Spoznala sem nevarnost, ki mi preti. In mož z nožem v roki mi reče: *Od tukaj ne moreš zbežati.* Jaz sem začela z vso gorečnostjo vpiti: *Marija Pomočnica, reši me!* "Kdo bi verjel? V tistem trenutku so se ena vrata odprla sama od sebe skupaj s podboji. Tako sem hitro zbežala iz sobe in tekla kot nora, medtem ko je tisti možki za menoj vpil: *Če boš komu povedala, te bom ubil!*«

*(Madre nostra, Roma 1978)
pripravila s. Mojca Pipan*

MARIJA PRIHAJA NA RAKOVNIK

Ob prihodu salezijancev na Slovensko je skrb za vzdrževanje zavoda na Rakovniku ter nabavo potrebnih sredstev za živež in pouk mladine padla skoraj izključno le na Zvezo salezijanskih sodelavcev. Za njeno organizacijo in njen razcvet so se tudi salezijanci na Rakovniku zavzeli z vso vnemo. Dne 29.01.1902 je predsednik Zveze salezijanskih sodelavcev, katehet Janez Smrekar, poslal vsem sodelavcem okoliščino, v kateri priporoča novoustanovljeno salezijansko naselbino na Rakovniku z naslednjimi besedami: "Prosim vas, častiti sodelavci, bodite naklonjeni salezijanski hiši v naši domovini! Saj je ta hiša novorojenec, ljubko dete vaše dosedanje velikodušnosti. Novorojenčku ste dali življenje, dajte mu tudi živeža! Vzdržujte ga s svojo občeodgovornostno vredno darežljivostjo."

Odziv na ta prisrčen poziv kateheta Smrekarja je bil zelo razveseljen. Gorečnost, delavnost in občeodgovornostna vredna naklonjenost sodelavcev je dala salezijancem pogum, da so se lotili najprej zidanja zavoda, pozneje pa lepega Marijinega svetišča, ki je mogočen spomenik dobrih sodelavcev. Sploh pa je treba priznati, da so bili sodelavci vedno prvo in zadnje zatočišče, prva in zadnja vrata, na katera so trkali salezijanci z Rakovnika, bodisi da je šlo za to, da se postavi kako nov del zavoda, ali da se preskrbi vzdrževalnina kakemu revnemu dečku, bodisi da je treba organizirati kako versko manifestacijo, dobrodelno akcijo itd. Že od vsega začetka so imeli sodelavci redne shode: najprej 2 krat na leto t.j. na praznik sv. Frančiška Saleškega in na praznik Marije Pomočnice, pozneje pa bolj pogosto, tudi vsak mesec.

Prva procesija s kipom in začetki Marijinega svetišča

Do leta 1903 so imeli v kapeli samo preprosto Marijino sliko. 26. aprila 1903, pa je goreči salezijanski sodelavec kanonik Tomaž Kajdiž blagoslovil nov kip Marije Pomočnice, ki so ga na Tirolskem naročile in kupile vnete Marijine častilke. Slovesnost tistega dne je pokazala, da bo Rakovnik res postal Marijin dom in da se bo od tod širila njena slava. Po blagoslovitvi kipa se je začela prva procesija z Marijinim kipom. Od takrat se isti prizor ponavlja že prek osemdeset let. Marija hodi med svojim ljudstvom in ga blagoslavlja.

Število Marijinih prijateljev se je neprestano večalo. Salezijanci so začeli misliti na graditev pravega svetišča, cerkve, kjer bi bilo zadosti prostora za vse, za gojence in romarje. Sodelavci so navdušeno pozdravili zamisel in obljubili svojo pomoč. Novi ravnatelj Angel Festa je naročil prve načrte, ki so bili narejeni v letu dni. Na Rakovniku naj bi nastalo nekaj veličastnega, lepega, v ponos božji Materi. Zaradi težav z zemljiščem - polzenja zemlje - pa je bilo treba te načrte spremeniti in tudi skrajšati.

2. junija 1904 je ljubljanski škof Anton Bonaventura Jeglič blagoslovil temeljni kamen nove cerkve. Iz Turina je prišel tudi prvi don Boskov naslednik, danes bl. Mihael Rua. Cerkvene in svetne oblasti pa so podpisale pergament, ki se je vložil v vogelni kamen.

Prim. Svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku, Ljubljana 1984 in Zgodovina salezijanskega Rakovnika (Fr. Mihelčič), Ljubljana 1951.

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSŁANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **žiro račun**:
51800-620-336
05 1200119-15059

o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:

*Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana*

- odstopite svoj certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine (oporoča - napisana lastnoročno ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za pomoč dijakom na naših šolah
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske)
 - za Salezijanski vestnik
 - za izvedbe posameznih projektov
 - za vzdrževanje salezijanskih ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite s *Slavkom Pajkom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 061/127-41-50.

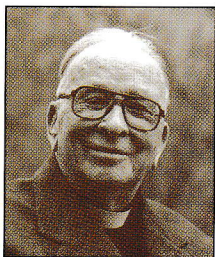
Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo euharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

ANDREJ MAJČEN

Salezijanski duhovnik, misijonar
v Vietnamu in na Kitajskem
*30. september 1904 + 30. september 1999

Na spominski dan sv. Janeza Boska je na svoj 95. rojstni dan (30. septembra) umrl salezijanec duhovnik in 44 let misijonar na Kitajskem

in v Vietnamu, gospod Andrej Majčen.

Pokojni misijonar se je rodil 30. 9. 1904 očetu Andreju in pobožni materi Mariji, rojeni Šlik. Krščen je bil 9. oktobra v mariborski cerkvi Matere vseh milosti.

Njegov oče je bil velik narodnjak, in četudi je znal dobro nemško, je moral pustiti delo na sodišču v Mariboru in se umakniti najprej za dve leti na Kozje, zatem pa v Krško. Tu je Andrej začel in končal petletno osnovno šolo, zatem pa še meščansko šolo. Vse to se je dogajalo sredi prve svetovne vojne, ko so se lomili politični in družbeni sistemi ter nastajali novi. 5. maja 1918 mu je škof Anton Bonaventura Jeglič podelil zakrament sv. birme. Odličnjak v meščanski šoli, ki si je zelo prizadevala germanizirati mladino, je v zadnjem letniku že doživel prehod: pouk je bil v slovenskem jeziku. Narodno zaveden oče, ki je tako rad prepeval domovinske pesmi, mu je tako 1919. lahko dejal: *Na učiteljske boš šel, boš šolmojster; pomagaj ljudem in ljudje te bodo imeli radi.* In tako se je zgodilo. Mladega Andreja je pritegnilo marsikaj – seveda tudi novosti in izzivalnosti. Av ozadju je tiho nanj rosila blagoslov z nebes skrbna mati. Vsak dan ničkoliko rožnih vencev; vsak dan pri eni ali več svetih mašah. Leta 1923 je napravil maturo in 1. septembra istega leta se je po nasvetu šolskega svetnika gospoda Stiasnyja odpravil na Radno k salezijancem. Ob svojem delu se je srečeval s svetlimi salezijanskimi liki. 4. oktobra 1924 je začel noviciat. 8. septembra se je osebno srečal s salezijanskim misijonarjem kardinalom Ca-

glierom. Pil je njegove besede: *Delo, delo, delo za duše.* 4. oktobra 1925 je napravil prve triletnje zaobljube, zatem pa še do vojaške službe, ki jo je opravil v Ljubljani leta 1931. Večne zaobljube je izpovedal 9. januarja 1932.

Po končanem noviciatu je najprej študiral filozofijo na Rakovniku, nakar sta sledili dve leti vzgojne prakse. V resnici pa je bil ves čas predvsem učitelj in organizator obrtnih šol na Rakovniku. V letih 1929-33 je študiral teologijo in prejemal po rokah škofa dr. Gregorija Rožmana nižje in višje redove. Duhovniško posvečenje 2. julija 1933 in kmalu zatem nova maša sta bili zanj izjemno doživetje. Predstojniki so mu naložili vsa bremena voditelja šol na Rakovniku. Pripravljal je učbenike, uvažal nove predmete, skrbel za prostčasno dejavnost in duhovno oblikovanje mladih. Na praznik Marije Pomočnice 1935. leta je napisal prošnjo za misijone in na praznik Marijinega vnebovzeta istega leta že prejel v Marijinem svetišču misijonski križ še z nekaterimi drugimi misijonarji (g. Jožko Kramar).

Njegova misijonska pot se je začela v Hongkongu, od tam ga je vodila na celinsko Kitajsko v Kunming, v misijonsko šolo sobrata msgr. Kereca. In zopet se začne šola in vzgoja, gradnja in organizacija življenja; duhovno vodstvo in lepi uspehi. Prihod Maovih komunistov ga napravi za učitelja ruščine in končno ga ta nečloveški sistem po dvaindvajsetih letih izžene iz Kitajske. Leta 1951 pridev Hongkong, kjer opravlja dve leti službo spovednika in učitelja.

Na god sv. Terezije Deteta Jezusa 1952 pride v severni Vietnam. Daljnovidni škof Seitz uzre v njem pristno misijonsko dušo, ga uvede v delo sirotišnice in postavi za odgovornega. V prvih dveh letih bivanja v Vietnamu se že vidijo močni uspehi, toda delitev Vietnam ga znova porine nazaj v Hongkong, in po dveh letih se znova vrne kot resničen ustanovitelj salezijanske družbe v tem *nebeškem gaju* (kar Vietnam pomeni). V Vietnam je poslan kot ravnatelj in inšpektorjev delegat. Njegovo srce že ja poleg izjemnega dela za reveže tudi po domačih poklicih. Ko se leta 1958 vrne v domovino in Evropo, si nabere predvsem novih moči in sredstev, da bi začel velikovzgojno delo duhovnih poklicev. V desetletju 1960-70 je predvsem ravnatelj in magister. Zbiral je kandidate-aspirante, da je lahko izmed njih izbral najboljše poklice. Pravilnost

izbire je potrdila zgodovina. Kljub težkim političnim razmeram in prihodu komunizma je Vietnamu zagotovil toliko poklicev (130), da je že 1974. postala samostojna pravna enota, prav letostudi inšpektorija. In ko je moral 23. julija 1976 z bolečim srcem znova zapustiti svoj ljubljani Vietnam, je že dodobra uvedel svoje sobrate v modrost odgovornosti in zvestobe don Bosku. Popolnoma izčrpan in bolan se je zdravil pri svojem velikem prijatelju dr. Janežu. Medtem ko se je mudil na Taiwanu, je napisal 14 zvezkov zgodovine naše navzočnosti v Vietnamu in jo leta 1979 ob prihodu v Evropo izročil vrhovnemu vodstvu v Rimu.

Po vrnitvi v Slovenijo je bival najprej dve leti v Želimlju, zatem ga je ljubezen do Marije Pomočnice pripeljala na Rakovnik. Tu je nadaljeval vse do 30. septembra letošnjega leta izjemno dragoceno misijonsko poslanstvo kot neprekosljiv mojster misijonske animacije in kot nadvse zaželen duhovni voditelj in spovednik. Vietnam pa se je dobesedno preselil v njegovo sobo. Od tu je naš častitljivi patriarh še naprej duhovno vodil svoje sobrate. Do konca je ostal *cha Maisen* – oče Majčen.

Kristalno čista poklicna zvestoba mu ni jemala širokopoteznosti in ne utesnjevala njegovega duha. Izrazito voditeljska osebnost se je znala živjeti v prav vsakega in zaradi drugačnosti drugih se ni nikdar čutil niti za las utesnjenega. Vsakodnevno zapisovanje sklepov premišljevanja, natančne mesečne duhovne obnove s konkretnimi sklepi ga niso napravljale moža robov in suhoparnega uradnika, marveč človeka poletov, navdušenja, ognja in osvajajočega optimizma.

Ljubljanski nadškof dr. Franc Rode je gospodu Andreju v lastnoročnem kratkem pismu dejal: *Vam, dragi gospod Andrej, izrekam vse priznanje in hvaležnost slovenske Cerkve za dolgoletno požrtvovalno delo v misijonih na Kitajskem in v Vietnamu. Nedvomno ste eden naših največjih misijonarjev in naša Cerkev je na vas ponosna. Skupaj z Vami slavi Gospoda za vse dobro, ki ga je storil po Vas.*

Gospod Andrej je zmožl prebiti vse zidove delitve s svojo duhovno jasnostjo in nepresegljivo prisrčnostjo. Tako je slovenska beseda in pesem donela v Hongkongu, na Kitajskem, v Vietnamu in na Formozi, a nikjer ranila, nikjer ločevala. Z dušo in srcem je bil Slovenec, kar je posebej podedoval po očetu, ven-

dar je bil s Kitajci Kitajec in z Vietnamci Vietnamec. Skrivnost *utelešenja in inkuturacije* je živel, še preden je postal ta pojem predmet obširnih učbenikov.

Naš gospod Andrej je bil preprosto veliki animator; najprej duhovnega potem vzgojnega pastoralnega in misijonskega življenja. Koliko pogovorov, koliko pisem, koliko stiskov rok; predvsem pa koliko urspovedovanja. In vedno odprta vrata njegove sobe. Najje začel pisati še tako pomembno zadevo, če je prišel klic, da ga kdo čaka za spoved, je že bila v roki palica, da je odhitel v spovednico.

Pogreb pokojnega je bil v sredo 6. oktobra na Žalah. Pogreba se je udeležilo kakih 100 duhovnikov, prijatelji, sorodniki in predstavniki njegovih bivših gojencev iz Vietnama. Evharistično slavlje je vodil škof Alojz Uran. Sožalno pismo z zahvalno vsebino za tako velikega misijonarja salezijanske družbe je poslal tudi vrhovni predstojnik Družbe Juan E. Vecchi in inšpektor vietnamskih salezijancev.

JAKOB TURŠIČ

Salezijanski duhovnik

* 19. julij 1914 + 26. september 1999

Salezijanski duhovnik Jakob Turšič je umrl v 85 letu starosti. Rodil se je 19. julija 1914 v Brezovici, župnija Borovnica, očetu Janezu in materi Mariji rojeni Kržič. V družini je bilo devet otrok. Že naslednjega dne je prejel zakrament krsta. Po končani štirirazredni osnovni šoli v domačem kraju se je vpisal na gimnazijo v Zavodu sv. Stanislava v Šentvid nad Ljubljano. Ker so mu bili zelo pri srcu vedri in prišrčni medsebojni odnosi, je začutil v svojem srcu poklicanost za don Boskove salezijance. Tako je odšel po drugem razredu gimnazije v Verželj po končanem 5. razredu zaprosil za vstop v noviciat, ki ga je opravljal na Radni pri Sevnici in tam 3. septembra 1932 naredil prve redovne zaobljube. V istem kraju je dokončal zadnje tri letnike gimnazije s poudarkom na modroslovju. Ob koncu triletnih začasnih zaobljub je na

praznik Marijinega rojstva (8.9.) izpovedal večne zaobljube, prav tako na Radni. Njegove prošnje so vedno napisane izjemno lepo in kratko. Dvoje ga vedno prevzema: zveličanje lastne duše in pomoč najbolj revni mladini. V tem duhu je opravljal triletno vzgojno prakso, dve leti na Rakovniku v Ljubljani, tretje leto na Radni. Bil je praktičen in pobožen, pospeševal je vedro ozračje in dosledno uresničeval, za kar se je odločil. Pokazal je tudi, da zelo ceni in vztraja pri svojem mnenju.

Bogoslovje je študiral v salezijanski višji bogoslovni šoli na Rakovniku v Ljubljani in zadnje leto v Chieriju v Italiji. V diakona je bil posvečen 7. junija 1941 v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani in 29. istega meseca že za duhovnika v Ljubljanski stolnici. Vse službe in redove mu je podelil tedanji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Po duhovniškem posvečenju 1941 pa vse do leta 1946 je bil vzgojitelj pri bogoslovcih. Naslednje šolsko leto je bil varuh svetišča Marije Pomočnice. Ko so morali tudi naši salezijanski bogoslovci v skupno škofijsko bogoslovje v Ljubljani, je bil pokojnik zanje eno leto odgovoren, od leta 1948 do 1950 pa je bil ravnatelj v domu na Škrljevem, potem bil pet let kaplan v župniji ŠentruPERT na Dolenjskem, od leta 1955 je bil

štiri leta župnijski upravitelj v Cerknici in štiri leta v Lj.-Moste. Od leta 1963-65 je bil ravnatelj na Rakovniku, potem pa eno leto redovni in župnijski predstojnik na Trsteniku. Nove razmere v Mostah v Ljubljani so svetovale, da ponovno prevzame to župnijo. V tem času je postal posebej opazen kot dobri pastir bolnih in trpečih in po smrti znanege bolniškega kurata Ignacija Slana, ki je to službo opravljal polnih 40 let, ga je tedanji ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik zaprosil, da prevzame on to službo. In tako se je začela *zlatá doba njegovega duhovništva*. Vzljubil je bolne in vabil sodelavce, ki so postopoma prevzemali skrb za to delo, on pa je bil do konca ves na voljo za to obliko službenja. Ko so povsem pojenjale njegove moči za to delo, se mu je dozdevalo, da so se mu tudi izmaknili tla. Zadnje leto je tako preživel na Trsteniku v iskanju pravega doma pri Očetu.

Pokojni sobrat Jakob bo v naših predstavah ostal kot značilni bolniški kurat, oskrbnik bolnih, trpečih, žalostnih in preizkušanih. Ljubezni do teh je več kot polnih trideset let poredil vse: dnevni red, ki se je začel nujal zgodaj zjutraj; iskrena molitev, ki se je razcvetela v njem v pravo pobožnost; lahkotnost in prisrčnost v srečevanju in navezovanju stikov; sproščenost in hkrati maziljenost besede ob vsakem dogodku; pogum v iskanju in nagovarjanju vseh preizkušanih. Dar družabnosti in neposrednosti je topil led, ki ga je uvažal še posebej strogi in togi državni pravilnik za duhovnike, ki so želeli obiskovati bolnike. Tako je nezaupanje, ki ga je vnašal ta pravilnik med bolnike, bolniške sestre, zdravnike in drugo osebje presegal z nevsiljivo hudomušnostjo in pristno skrbjo za osebe. Zanj je bil v ospredju človek. Tako se je okoli njega zbiralo veliko prijateljev, še posebej ob kakih romanjih. Svoje duhovniško delo (spovedovanje in obhajanje bolnih, maziljenje) je opravljal zavzeto, z ljubeznijo in globokim spoštovanjem. Tako trdno upamo, da je po mesecih, ko je bil tudi sam tako odvisen od vsestranske pomoči drugih, popolnoma dozorel za nebeško gostijo, ki jo je sam tako rad obhajal in pri njej prepričevalno oznanjal.

Pogreb pokojnega je bil v četrtek 30. septembra na Žalah. Pogreba so se udeležili številni duhovniki, prijatelji in sorodniki. Evharistično slavlje pa je vodil škof msgr. Jožef Kvas.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani
Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Arh Franciška, Bodešče
Arh Marija, Bodešče
Bukovec Milica, Ljubljana
Cengle Marija, Ribno
Fesel Franjo, Hajdina
oče duhovnika
Fras Marija, Dokležovje
Jarc Francka, Ljubljana
Jurca Katarina, Logatec
Knehtl Matilda, Razkrižje
Koščak Pepca, Vrhnika
Kunc Marija, Rovte
Majcen Andrej, salez. duhovnik
Prša Ana, Lendava
Rančar Vera, Rakičan
Šuštarč Ana, Lipovec
Turšič Jakob, salez. duhovnik
Voglar Fanika, Leskovec/Krško
Vozelj Marija, Prežganje
Wagner Ljudmila, Ljubljana

žarišča

UREJAMO

»SRCE« USTANOVE

V novembru bo želimeljsko ustanovo obiskal vrhovni predstojnik Salezijanske družbe. Ob tej priložnosti bomo blagoslovili dograjene prostore in tako simbolično zaključili večletno delo prenove in razširitve te vzgojno-izobraževalne ustanove.

Čas počitnic je minil. Tudi v Želimlju. Pravzaprav je bilo *za*tišje zelo kratko. Večino julijskih in avgustovskih dni so se vrstile razne skupine, za katere smo pripravili različne duhovne in izobraževalne programe. Udeležilo se jih je okrog 500 otrok in mladine. Počitniška srečanja v Želimlju ostajajo še naprej vabljiva ponudba, ki pritegne mlade od blizu in daleč.

Začelo se je novo šolsko leto, še zadnje v tem tisočletju. Mladi so zopet sedli v šolske klopi, med njimi tudi prvošolci. Letos že deveta generacija. Štiri leta priprave na visokošolski študij, pa tudi medsebojnega spoznavanja, druženja, odpiranja drugemu in iskanja lastne podedbe, kar je najpomembnejša naloga mladosti. Vse to je lažje, če čutiš ob sebi koga, ki te ima rad, tudi v teh letih. Tako so čutili mladi ob don Bosku, tako čutili mladi v Želimlju.

Ob delu z mladimi smo zavzeto načrtovali tudi nadaljnje urejanje ustanove. Odločili smo se, da to jesen uredimo še neurejeno okolico šole in doma: zunanja igrišča, zelenice, drevesa ter krožno cesto. Velik zalogaj je tudi čistilna naprava, ki jo moramo dokončati pred zimo.

V notranjosti bi radi primerno uredili hišno kapelo, *srce hiše*, ki bo posvečena Mariji Pomočnici. Naročili smo podoben vstalega Kristusa in kip Marije Pomočnice, ki bo podoben kipu rakovniške Marije. Želimo, da bi se salezijanci in mladi radi zbirali ob njej in čutili, da imajo v svoji sredi Mater, ki bdi nad njimi in h kateri se vedno lahko zatečejo. V tej kapeli se bomo zbirali okrog oltarja ter molili tudi za dobrotnike in za vse, ki ste z nami kakorkoli povezani. Hvala vsem, ki nam boste priskočili na pomoč pri uresničitvi teh načrtov. Ko vas bo pot pripeljala v našo dolino, vam bomo vse to z veseljem pokazali.

Z darovi iz Sklada pa ne urejamo le prostorov. Še naprej hočemo pomagati družinam, večkrat s številnimi otroki, ki ne zmorejo plačevati vseh stroškov šolanja in bivanja v domu.

Pred nami je mesec november. Za nas je pomemben zlasti 24.

november, ko nas bo obiskal vrhovni predstojnik Salezijanske družbe g. Juan Edmundo Vecchi z nekaterimi drugimi člani vrhovnega vodstva naše družbe. Ob tej priložnosti bomo blagoslovili dograjene prostore in stem simbolično zaključili večletno delo prenove in razširitve ustanove. K slovesnosti bomo povabili tudi nekatere predstavnike družbe in Cerkve.

Zavedamo se, da urejanje šole in doma ne bo nikoli povsem dokončano. Kjer so mladi, tam je življenje in zato vedno nove potrebe. Zato bomo tudi v prihodnje potrebovali pomoč številnih dobrih ljudi, ki se zavedajo pomena dobre vzgoje mladine. Brez žrtve in nesebičnosti se ne poraja nič resnično dobrega in plemenitega.

Hvala, ker ostajate z nami, nas na različne načine spodbujate in podpirate. Delo, ki ga opravljamo, ni lahko, je pa potrebno in drago; danes morda bolj kot nekoč. V to smo prepričani in za to se čutimo poklicani kot nekoč don Bosko.

V želji, da bi skupaj z vami tudi v prihodnje storili veliko dobrega in tudi sebi vedno bolj *odpirali vrata v nebesa*, vas v bližini praznika Vseh svetih najlepše pozdravljamo.

Lojze Dobravec

V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE ste do 15.10. 1999 darovali:

Ambrožič M., Antončič J., Bah I., Benet F., Beričič P., Božič A., Bračko A., Cankar Š., Cverlin M. 3x, Dobnik A., Dolensek J., Družina Novak, Družina Tušek, Ferencak R. in F., Ferjančič F., Flegar M., Gabrič S., Gogala F., Gostic D., Grašič N., Iršič A., Janževnik M., Javoršek B., Jesenko M., Juteršek Z., Kahne V., Kapus A., Kastevc M., Kavčič A., Kavka T., Kecek E., Kežman A., Knez J., Kocjan M., Korenjak V., Kosi M., Krajner E., Krajnik M., Kreslin I., Kunej F., Kunstek J., Kurbos F., Lapuh M., Lapuh N., Ledona d.o.o., Legat A., Lesjak F., Likar A., Luin B., Maher M., Mazij A. in S. 2x, Miklavžin I., Nagode J., Narobe M., Novak A., Ogorevc M. 2x, Perčič V., Perša N., Pokorn J., Polončič M., Preskar M., Rozman A., Skornšek M., Soddec F. 3x, Špendal M., Špes I., Štangelj A., Vesel A., Vozelj M., Zalaznik V. in B., Zalokar M., Završnik E., Zelič K., Zorko H., Zupančič M. in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice in bralcev Salezijanskega vestnika. Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povrni.
Kako prispevati v sklad Gimnazije Želimlje? Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov: Salezijanski zavod, Želimlje 46, 1291 Škofljica • Številka žiro računa: 50100-620-133 • sklic na številko: 05 1010115-1580175 Nova Ljubljanska banka d.d. • Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

O KOSTANJU, KI GA NI ZMANJKALO

»POKLICAL SEM GA PO IMENU: KAREL!«

Nekega dne je nekdo prišel iskat don Boska zaradi fanta, ki je redno zahajal v oratorij, a se je zdelo, da je hudo zbolel. Don Bosko je bil zdoma in se je vrnil v Turin šele čez dva dni.

K bolniku je mogel priti šele naslednji dan proti četrti uri popoldne. Ko je prišel do hiše, kjer je fant stanoval, je opazil na vratih črn prt z imenom fanta, ki ga je hotel obiskati. Vseeno je vstopil, da bi videl in potolažil uboge starše. Bili so objokani. Povedali so mu, da je sin umrl zjutraj. Don Bosko je vprašal, ali sme iti v sobo, kjer leži rajni, da bi ga še enkrat videl. Nekdo iz družine ga je pospremil.

»Ko sem vstopil v sobo,« je zatrdil don Bosko, »mi je prišla misel, da fant ni mrtev. Približal sem se postelji in ga poklical po imenu: 'Karel!' Tedaj je odprl oči in me z začudenim nasmehom pozdravil. 'O, don Bosko,' je dejal na glas, 'prebudili ste me iz grdih sanj!'«

Osebe, ki so bile tedaj v sobi, so prestrašene zbežale, kričeč in preobračajoč svečnike. Don Bosko je hitro potegnil rjuho, v katero je bil zavit fant, in ta je nadaljeval pripoved: »Zdelo se mi je, da sem bil potisnjen v dolg in mračen rov, ki je bil tako ozek, da sem komaj dihal. Na dnu se je nekako razširil in bil svetlejši, tam so bile sojene številne duše. Strah in tesnoba sta rasla v meni, ker sem videl veliko pogubljenih. In glej, na vrsto sem prišel tudi jaz, da bi bil sojen kakor drugi, ves prestrašen,

ker sem slabo opravil zadnjo spoved, tedaj pa ste me prebudili!«

Medtem sta pritekla oče in mati ob novici, da je fant

živ. Fant ju je prisrčno pozdravil, vendar jima je dejal, da ne upa v ozdravljenje. Ko ju je objel, ju je prosil, da bi ostal sam z don Boskom. Povedal mu je, da je imel nesrečo, da je padel v greh, ki ga je imel za smrtnega. Ker mu je bilo zelo slabo, je poslal ponj, da bi se pri njem spovedal, a ga niso našli. Poklicali so drugega duhovnika, ki ga ni poznal, njemu pa ni upal povedati tistega greha ... Sedaj pa se je z velikim obžalovanjem spovedal pri don Bosku, in ko je prijel milost odveze, je zaprl oči in mirno izdihnil.

KOŠARA KOSTANJA, KI SE NI IZPRAZNILA

Na dan vernih duš je don Bosko peljal vse fantje oratorija na pokopališče in molili so za rajne. Ob vrnitvi jim je obljubil kuhan kostanj. Kupil ga je tri velike vreče.

Mama Marjeta pa ni razumela don Boskovega namena in je skuhalo samo tri ali štiri kile kostanja.

Mladi ekonom Jožef Buzzetti se je vrnil pred drugimi, videl, kako je in rekel: »Don Bosku bo hudo. Takoj ga je treba opozoriti.«

Ko so se lačni fantje vrnili, je nastala velika zmešnjava in Buzzettiju ni uspelo, da bi don Bosku razložil zadevo. Ta mu je iz rok vzel košarico in začel z veliko zajemalko deliti kostanj lačnim fantom. Med hrupom mu je Buzzetti vpil: »Ne tako, ne bo ga za vse.«

»Ne, samo to, samo to, kar je tu!« mu je skušal dopovedati Buzzetti, medtem ko so fantje v valovih pritiskali na don Boska. Osupnilo ga je.

»Kostanj sem vendar obljubil vsem. Nadaljujmo, dokler ga bo kaj!« In nadaljeval je deljenje, vsakemu veliko zajemalko. Buzzetti je živčno gledal tistih nekaj prgišč kostanja na dnu košare, vrsta fantov pa se je zdela veliko daljša. Nekdo drug je tudi začel gledati v košaro. Nenadoma je nastala tišina. Na stotine oči je začudeno strmel v košaro, ki se ni in ni hotela izprazniti ... Kostanja je bilo zadosti za vse. Tisti večer so fantje morda prvič, z rokami polnimi kostanja, vzklikali: »Don Bosko je svetnik!«

T. Bosco, Don Bosko, Ljubljana 1988, str. 179-180.

LASTNO MNENJE

Rada bi se vam zahvalila za Salezijanski vestnik, ki mi ga pošiljate. V njem je toliko zanimivih stvari, ki so zelo aktualne za vso mladino. Čeprav se v Sloveniji širijo slabe stvari, se na srečo tudi dobre. In to po vaši zaslugi. Vaša revija mi pomaga, da si ustvarim lastno mnenje, kar pa je danes zelo težko, saj od vseh strani pritiska javno mnenje, ki je po navadi slabo. Vestnik sem pokazala prijateljem in jim je zelo všeč. Ena pa me je prosila če bi ga lahko tudi naročila. Prosim vas, če bi ji ga lahko pošiljali.

Srednješolka Nataša

Glasba ...

Glasba je v meni.
Jaz sem v glasbi.

Glasba je Bog.
Bog je v glasbi.

Glasba sva jaz in Bog.

Bog je v meni.
Jaz sem v njem.

Nataša

POGLED NA MARIJO

SV mi je kot živi prijatelj. Ko me preganjajo najtežje muke in mislim, da je me je Bog zapustil, sežem po Vestniku in se zavem, da so to le težke preizkušnje. Najprej, ko sem odprla Salezijanski vestnik; prav na sredini se mi je odprl, sem osupnila ob pogledu na Mater Božjo. Kot da bi me telo spraševalo s čim sem si to zaslužila. S čim sem zaslužila, da Marija meni nakloni tako lep pogled. Res se najlepše zahvaljujem za revijo in upam, da jo bom še kdaj prejela.

Osnovnošolka Tadeja

SPOMINI NA CELJE

Sem kmečka ženska, stara 81 let in žal mi je, da že prej nisem prosila, da mi ga pošiljate, ko je toliko lepega v njem napisanega. Moja mama so bili velika častilka Sv. Janeza Boska. Spominjam se, da je bila v Celju v neki hiši kapela tega svetnika, kamor smo večkrat šle pomolit. Nemci so vse pregnali, potem pa so zopet bili takšni časi, zdi se mi, da smo se kar preveč pehali za zemeljske dobrine in smo postali sužnji te naglice. Res je pa tudi, da smo morali garati če smo hoteli preživeti številno družino.

Spominjam se tudi, ko sem še hodila v šolo, da nam je g. katehet priporočal, naj zbiramo znamke za zamorčke. Takrat smo jih zbirali, v poznejših časih pa tega ni bilo več. V prvi št. SV sem brala, da jih še zbirate. Takoj sem jih začela zbirati.

Marija, Petrovče

Srečanje z Jezusom

Morje.
Ladja.
K meni pluje.
Nekdo mi maha.
K sebi me vabi.
Jezus je.

Moj največji prijatelj.
Občudujem ga.
Vidim ga.
Rada ga imam.

Jaz.
Jezus.
Imava skupno lastnost:
Večno življenje.

Anita

ŽIRO RAČUN

Hvala, da sem našla naslov v Vestniku, da bom za naprej vedela kam naj pošljem svoj skromni prispevek. V pisemu ni tako zanesljivo. Sem članica Mašne zveze in tudi Vestnika. Hodim še vedno ob nedeljah k maši. Sem kmečka upokojenka, težka dela ne morem delati. Rada molim, berem Prijatelja, Vestnik, Ognjišče, Družino in Mohorjevo. Sem vesela in srečna, da vidim tudi kaj dobrega se godi med nami. Tudi radio Ognjišče je moj spremljevalec vsak dan. Zelo sem srečna kadar zvoni in kadar se moli rožni venec. Danes je res treba veliko moliti. Veliko je težav, bolezni in razočaranj. Zato smo dolžni moliti za dobre starše in duhovnike.

Marija

SALEZIJANSKI KOLEDAR

NOVEMBER

05. Spomin rajnih dobrotnikov
1. Bl. Magdalena Morano HMP
24. Spomin Marije Pomočnice
25. Spomin rajnih staršev SDB
30. Spomin Janeza Boska

DECEMBER

05. bl. Filip Rinaldi
24. Spomin Marije Pomočnice
31. Spomin Janeza Boska

MLADINSKA MAŠA

*Vsak prvi četrtek v mesecu
ob 18.30 na RAKOVNIKU*

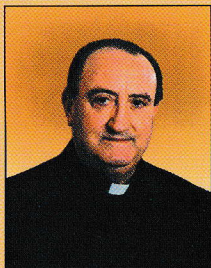

2. december
6. januar

Salezijanska mladinska pastorala

22. – 28. november

**VRHOVNI PREDSTOJNIK
SALEZIJANCEV
NA OBISKU V SLOVENIJI**

28. ROMARSKI SHOD
na Rakovniku ob 14.30.

**Prijatelji J. Boska,
častilci Marije Pomočnice in
člani salezijanske družine:
VABLJENI!**

obvestila

SREČANJE MLADIH Z VRHOVNIM PREDSTOJNIKOM SALEZIJANCEV
ZELIMLJE, 27. november, 20.00-22.00

DUHOVNE VAJE ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH
KOPRIVNIK, 10.-12. december

Informacije in prijave: Lojze Dobravec, tel. N.C. 061/1702-100

DUHOVNE VAJE ZA MINISTRANTE (NAD 12 LET)
TRSTENIK, 19.-21. november

Informacije in prijave: Marko Košnik, 061/1271-679

DUHOVNE VAJE – ŽELIMLJE

- 19.-21. november, fantje 4.-8. razreda
03.-05. december, fantje in dekleta 7.-8. razreda
10.-12. december, srednješolci/ke

Informacije in prijave: Peter Polc, tel. N.C. 061/1702-100, 061/1702-115

SILVESTROVANJE ZA MLADE

VERŽEJ, 30.12.-2. januar

Informacije in prijave: Rafo Pinosa

PROGRAMI PRI SESTRAH HMP – BLEJ

- 19.-21. november, **uvajanje v molitev za mlade**
03.-05. december, **gospodinjski tečaj za študente**
10.-12. december, **priprava na božič za dekleta 5.-8. razreda**
17.-19. december, **priprava na božič za srednješolce**
30.12.-1. januar, **novoletne duhovne vaje za mlade**
07.-09. januar, **italijanščina ob filmu**

Informacije in prijave: s. Ivanka Berčan, 064/741-075

Glasbena šola Rakovnik

*(ki so jo v župniji Rakovnik začeli salezijanci s sodelavci)
vabi dobrotnike, da bi podprli njeno poslanstvo;
in sicer tako, da bi jim podarili (ali posodili) določene
glasbene inštrumente (predvsem godala, trobila in klavir).*

*O svojem prispevku se lahko pogovorite
po telefonu 061/127-1459 (Metod Ogorevc, župnik).*

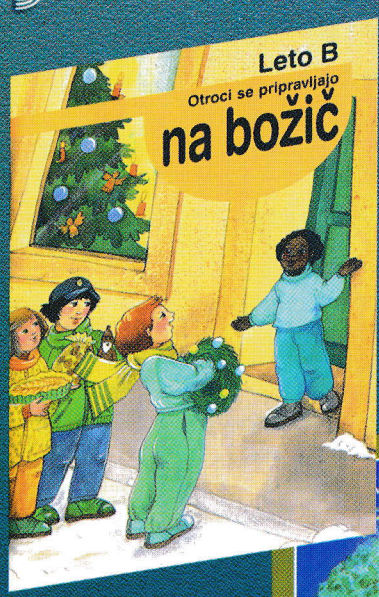
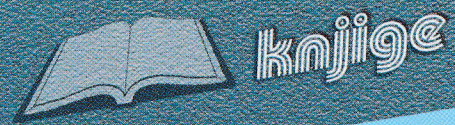
V pripravi na leto 2000
vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek
od 17.30 do 18.30
v svetišču
Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

grafične storitve

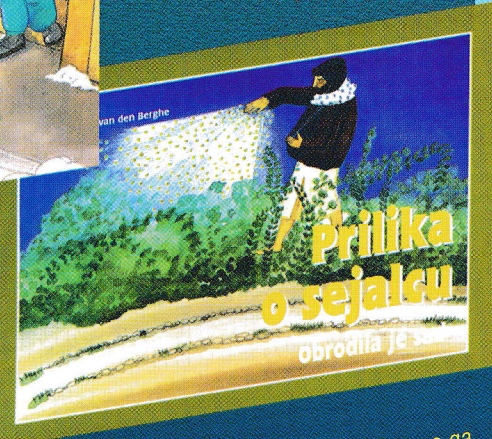

Otroci se pripravljajo na božič

Naproti luči. Štirje tedni priprave otrok nižjih razredov na Jezusov prihod. On je Božja luč, ki bo prišla med nas. Cena: 450 SIT.

Žepni koledarček

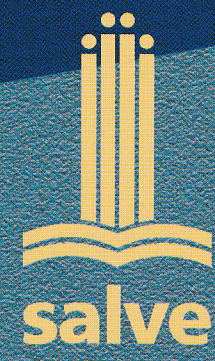
Prilika o sejalcu
Jezus je spregovoril v podobah, v prilikah in so ga vsi razumeli. Prilika o sejalcu s čudovitimi ilustracijami razumejo tudi otroci iz nižjih razredov osnovne šole. Cena: 450 SIT

Marijanski koledar januar prosinec 2000

Marijanski koledar

spominki

zgoščenke

